

2015. szeptember-október – XIII. évfolyam 4-5. szám

A szegedi piaristák lapja

PIÁR FUTÁR

We Can Do It!

**DU
GO
NI
CS
275**

I'M BACK

■ MAGYAROK ■ NAGYASSZONYA ■
♥ KÖNYÖRGJ ÉRETTSÜNK! ♥

„Ég királynője, e világ jeles újjászervezője, végső könyörgéseimben a szentegyházat a püspökökkel, papokkal, az országot a néppel s az urakkal a te oltalmadra bízom; nékik utolsó istenhozzádot mondván lelkemet kezedbe ajánlom.”

Szent István király - 1038. augusztus 15-én

„Ne féljetez elmenni,
és elvinni Krisztust
mindenhová,
egészen
az emberi lét
perifériájáig”
(Ferenc pápa)

„Az élet az, ami
megtörténik veled,
miközben azzal
vagy elfoglaltva,
hogz egyéb
terveket
szövegetsz.”

LENNON 85

A SZEPIPRESS
jelenti

Slampoetry-szakkört tart Boldog Zoltán tanár úr minden második szerdán 14:25-től a 10. C osztály termében. Az első foglalkozást október 7-én tartották, a második alkalomra előreláthatólag október 21-én kerül sor.

Helyesírási versenyt rendezünk október 19-én (hétfőn). A részletekért érdeklődj magyartanároddnál!

Sakk-szakkört tart Sipos Attila tanár úr csütörtökönként 14:25-től 15:55-ig a Pikk teremben (a tornaterem mögött). Jelentkezés tanár úrnál. Alapvető sakkstratégiákra lehet szert tenni, és megtanulhatók a sakk alapjai is.

A Gloria victis történelmi verseny országos döntőjébe jutott az iskola csapata, amelynek tagjai: Aleksza János, Tapodi Krisztián és Tóth Zsanett. Gratulálunk nekik!

A Piarista Gimnázium magyar nyelv és irodalom, valamint matematika tantárgyakból ingyenes **felvételi előkészítőt** hirdet jelenlegi 6. és 8. osztályos tanulók részére. A képzések a gimnázium épületében szombatonként 8.30 – 10.10-ig, 2 x 45 percen folynak. Éreklődni az iskola igazgatóhelyettesénél, a zsova@szepi.hu e-mail címen lehet (előzetes jelentkezés nélkül is fogadjuk a diákokat).

Gerhardista tanévnyitó Temesváron

Testvériskolánkban, a temesvári Gerhardinumban, azaz a Római Katolikus Teológiai Líceumban is megnyitották a tanévet. Első napjáról egy 9. osztályos tanuló, lakab Orsolya írta meg benyomásait.

Eljött a várva várt szeptember 14-e, az iskolakezdés napja. Sok vidám diák és megannyi lelkes tanár töltötte be ismét líceumunkat. Reggel, az újult erővel érkezett diákok beözönlöttek a folyosókra, és felelevenítették az elmúlt év emlékeit. A 9. A és B osztály tanulói beléptek tantermeikbe, amelyek remélhetőleg az elkövetkezendő négy évben második otthonukká válnak, ahol számtalan élményben lesz részük, és új ismereteket szereznek. Az új diákok azonnal elkezdtek ismerkedni egymással és az osztályfőnökeikkel, igyekeztek minél szorosabb kapcsolatba kerülni iskolatársaikkal.

A nap 9 órakor vette kezdetét az osztályfőnöki órával. Minden osztály megtudta az órarendjét illetve a különböző információkat a tanévről kapcsolatban. 10 órától egy közös iskolai ünnepi megnyitón vettünk részt az „Aula Magna”-ban, líceumunk dísztermében. A rendezvény keretén belül köszöntőt és bátorító beszédet mondott iskolánk igazgatónője: lakab Ilona, Marossy Zoltán alispán, illetve Kiss Ferencz tanfelügyelő Úr is. Ezt követően a temesvári utcákon át, csoportokba rendeződve a Dóm templomba, „Veni Sancte” tanévkezdő szentmisére vonult iskolánk

apraja-nagyja. Olyan volt ez, mint egy jelképes beavatási ceremónia a kilencedikesek és ötödikesek részére, illetve az idén első alkalommal indított

magyar felkészítő osztályosok számára.

Iskolánk egyik különlegessége, a tanévkezdő szentmise, ahol idén a főcelebráns Laus Nikola püspökségi kancellár volt és egy püspökségi delegált. Ezen a meghitt szertartáson az iskola összes tanára és diákja részt vett, együttesen meríthettünk lelki erőt az előttünk álló tanév kihívásaihoz.

A kicsik lelkesen és emellett türelmetlenül szorongatták léggömbjeiket kezecskéik-

ben, míg a nagyobbak vidáman tekintettek szét a sok ismert arc között, a végzős osztályok pedig igyekeztek minden pillanatot magukba zárni, hogy iskolai éveik után telt lélekkel távozhassanak. A tanárok örömmel fürkésztek

a több száz diákot, kiknek jelenléte és lelkesedése betöltötte a templom egészét. A gerhardista diákok feladata, hogy közösségeikben ápolják a katolikus és piarista szellemiséget, illetve fontos céljuk a példamutatás, ezért már első naptól kezdve elengedhetetlen ennek megélése és átadása.

Mivel a tanulók nagy része bentlakásos, ezért szüleiknek nem

volt lehetőségük részt venni a tanévkezdésen, így az osztályok egymás társaságában töltötték a délutánt. A magyar felső tagozat különös érdeklődést mutatott az újak iránt, így nagy csoportba gyűlve ismerte meg „gólyáit”. Együtt kezdték tervezgetni az elkövetkező tanév közös programjait. Már az első nap erős kötelék alakult ki az 9. B és 10. B között. A szerkesztőségről is szó esett, mivel társainkkal együtt, idén első alkalommal útjára szeretnénk indítani egy iskolai újságot, amelyet már minden diák és tanár izgatottan vár. A lap nevének kiválasztására egy szavazást hirdettünk meg, ahol kigyózott a sor, hogy mindenki részt vehessen e nemes együttműködésben.

Az első nap végén a városiak nehéz szívvel szembesültek azzal, hogy el kell búcsúzniuk bentlakó társaiktól. Biztos vagyok benne, hogy mindaz, ami a következő tanévben ránk vár, életünk meghatározó élményei közé fog tartozni. Én már alig várom.

Köszönjük iskolának e szép napot! Laudetur Jesus Christus!

lakab Orsolya, Temesvár

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR A szegei piaristák lapja – Megjelenik havonta – Lapengedélyszáma: 2.2.4/1513/2003. – KIADÓ Dugonics András Piarista Gimnázium a Dugonics András Alapítvány támogatásával. Szám-
lasmám: 10402805-28012423-00000000 – FELELŐSKIADÓ Jusztiinné Nedelkovic Alíz – SZERKESZTŐ Boldog Zoltán – NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS Férc Szemes Áron – A LAP SZÁMOT ÍRTÁK Aleksza János, Boga
Szabolcs, Böviz Krisztián, Dóczi Dominik, lakab Orsolya, Keresztury Hanna, Körmendi Zoltán, Németh Csenge, Novák Ádám, Paragi Dominik, Posztós Ildikó, Tapodi Krisztián, Tóth Zsanett, Tóth Zsófia és Zokni
SZERKESZTŐSÉG 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14., Tel: 62/549-090, Elektronikus levél cím: piarfutar@szepi.hu – NYOMÁS Planet Corp. Szolgáltató Kft. 6771 Szeged, Makai út 4. – Kizárólag belső terjesztésre.

Dugonics András: Magyar példa beszédek és jeles mondások

Ha mennyit vétünk, annyit menkövezne, a' tágas égben egy mennykő se lenne.

Túra az ezeréves magyar határig

Egy történelemlátogatóból álló csapatnak augusztus 3-a és 6-a között felejthetetlen élményben volt része. Károlyi Attila és Sipos Attila tanár urak szervezésében Orsovát és környékét fedeztük fel 13 társammal és 4 kísérelővel (a két tanár úrral, Thurzó Balázs és Szatmári Sándor öregdiákokkal) együtt. Egy kisbusszal és két autóval indultunk neki az útnak.

Út a Fehér Keresztig

Augusztus 3-án reggel 6 órakor gördültünk ki az iskola elől. Ezen a napon Karánsebest és Herkulesfürdőt néztük meg, de a fő attrakció a Mehádiai-hegységben való túra volt. Ennek során a Fehér Keresztig mentünk föl. Elég nehéz terep volt, de később kiderült, ez csak egy kis bemelegítőnek számított. Mikor felértünk a Keresztig, csodaszép látvány tárult a szemünk elé.

Késő délután az orsovai plébánia felé vetettük az irányt, de végül az egyházközség nyaralójában kötöttünk ki, ahol a vendéglátónkkal, az orsovai plébános atyával ta-

lálkoztunk. Ez a Duna partján feküdt, így vacsora előtt még egy fürdés is belefért. A szállást az atyától ingyen kaptunk meg. Éjszaka azonban meg kellett küzdenünk a meleggel és a szúnyogokkal, így mind-egyikünk gyűrött rongy lett reggelre.

Irány a Vaskapu!

Másnap délelőtt a Dunán csónakáztunk. Megnéztük a Veteráni-barlangot és a Decebal-szobrot, majd pedig a Dunát csodáltuk a magasból. Este a plébánián a csapat egyik fele megvillantotta konyhaművészetben való jártasságát, míg a másik fele egy társasjátékkal történelmi ismereteit gyarapította.

Szerdán a Szeles-víz-e s é s h e z mentünk föl, majd pedig Szörényvárt

és a Vaskaput látogattuk meg.

Csütörtökön kora reggel ismét kétfelére vált a csapat. A kalandvágyóbbak elmentek az ezeréves magyar határhoz, míg a többiek kipihenték az előző napi kemény túrát. Orsovára visszaérve, ebéd után a templomot néztük meg, és annak történetével ismerkedtünk. Utána indultunk vissza Szegedre, útközben meg-megállva még egy-két helyen.

Összegezve nagyon jó túra volt, olyan élményekkel gazdagodtunk, amelyeket nehéz leírni szavakkal. Ezekben a napokban közösséggé formálódott a csapat. Ezúton szeretnék köszönetet mondani mindazoknak az embereknek és természetesen a Jó Istennek, akik lehetővé tették ezt számunkra.

Aleksza János 11. B

Négy férfi a sziklák között

Július 13-a és 17-e között a 9. A osztály négy elszánt férfi tagja a 40 fokos melegben Bükkzsércre utazott osztályfőnökével, Újhe-lyi Zsigmonddal.

A szállás kényelmes és mindennel ellátott volt, a csocsóasztalt is igen gyakran igénybe vettük. Sokat társasjátékoztunk, még éjszakákba nyúlóan is. Esténként főzőcskéztünk, igyekeztünk pótolni a napközben elhasznált energiánkat.

A hegymászás sem maradt el. Hol egész napos, hol félnapos túrákat

szerveztünk magunknak, felpakolva vízzel, élelemmel. Hétágra sütött a nap, az izzadás garantált volt. Erdők, tisztá-

sok, sziklák váltakoztak a lábunk alatt. Gyakran letértünk az ösvényről, hogy rövidebb legyen az utunk. Izgalmasak volt barangolni az ismeretlen részekben a tövisek, a csúszós avar és a sűrű aljnövényzet között. A természet, a kilátás gyönyörű volt. Nagyon élveztük, hogy ilyen kevesen voltunk a túrán, mert így igazi beszélgetések alakultak ki. Könnyebben tudtunk alkalmazkodni egymáshoz, családi volt a légkör.

Bővíz Krisztián, 10. A

Gyalogtúra bivalyokkal

Mint minden évben, most is gyalogtúrára indult a 10. A osztály. Idén Mórahalomra utaztunk a csapattal, melyben csak három másik társam és Dékány Zoltán tanár úr vett részt. Az évzárót követő napon indultunk. Busszal érkezünk a helyszínre, és az ottani plébánián szálltunk meg.

Az első napon Ásotthalomra mentünk át, hogy megnézzük a madárkertet. Csodálatos hely, nagyon sok szép madarat láttunk, és a tulajdonoson is látszik, élvezni azt, amit csinál. Úgy tudott nekünk két órán keresztül beszélni kedvenceiről, hogy fel sem tűnt, mennyire gyorsan elszaladt az idő. Ezután fáradt végtagjainkat a móraalmi fürdőben pihentettük, esténket pedig egy kis közös társasjátékkal zártuk.

Másnap a bivalyrezervátumot látogattuk meg. Ezt egy régebbi túránkon már megtettük, csak az éjszakai élmény volt, és nem láttunk az orrunkig sem. Így most azzal az elhatározással indultunk el, hogy végre megismerhetjük ezt a gyönyörű helyet.

Szinte közvetlenül a kerítés mellett megy el az út, amelyet fák szegélyeznek. Így ez a kis „belerondítás” a természetbe alig tűnik fel (meg ez az egyetlen lehetőség az állatok védelmére). Mikor megérkeztünk a Nagy Széksós-tóhoz, megpihentünk egy cseppet, hogy aztán újult erővel tudjunk belevágni a nagy túrába, mely a rezervátumtól kezdve a Mini Hungary Parkon át vezetett vissza Mórahalomra.

Útközben nagyon jól beszélgettünk, nagyokat nevettünk, és rácsodálkoztunk a természet szépségére. A Mini Hungary Park pedig hihetetlen volt, ahogyan minden egyes épületet felépítettek, úgyelve a méretarányokra és a részletekre. Dékány tanár úr minden kis makettet képes volt megnevezni, és még azt is elmondta, hol található az adott építmény a királyi Magyarországon belül. Estére igényeink szerint ismét meglátogattuk a fürdőt, majd este egy hosszú közös társasjátékkal zártuk a napot.

Másnap reggel indultunk haza. Hihetetlen élmény volt számomra a túra, hiszen nemcsak a sulit búcsúztattuk el egy kis időre, hanem a nyár kezdetét is jelentette.

Novák Ádám, 11. A

Katamaránnal a Duna sodrásában

A 10. A kenutúrája egy gyönyörű nyári napon kezdődött. Reggel találkoztunk a szegei pályaudvaron, mindenki hozta a túrafelszerelését. Felszálltunk a vonatra, és elindultunk egy Budapest alatt levő kis településre, Nagytétényre.

Ott egy kicsit eltévedtünk, mire megtaláltuk a kijelölt találkozási pontot. Az egyik osztálytársunk (Korsós Martin) édesapja adott nekünk két kenut, amit nyomban összeszereltünk, és így lett egy 14+1 fős katamaránunk. Ezt gyorsan vízre tettük, és mentünk vele egy tesztkör. Száraz visszajövetelünk után táborot vertünk, tüzet raktunk, és még vacsora előtt egy kis szabadidőt kaptunk.

Másnap reggel néhányan korán elmentek boltba, hogy legyen ételmünk. A reggeli következett, majd indultunk a sodrásnak megfelelően. Mivel 15-en voltunk, tehát páratlanul, ezért 14-en eveztek, egy ember a két kenu között felállított pallón pihent, ahol a cuccainkat is elhelyeztük. Sze-

rencsére nem volt megerőltető a túra a Duna gyors sodrásának köszönhetően, így rövid időn belül leértünk a kijelölt csomópontra.

Tökéletes időnk volt a kenuzáshoz. A nap nem süttött túlságosan, de azért meleg volt. Szerencsére ez egész héten át tartott. A táborhelyek többségére véletlenszerűen találtunk rá. Ez azt jelenti, hogy ahol rábukkantunk egy alkalmas helyre, ott kikötöttünk, és sátrat állítottunk (ha már a tanár úr szerint is eljött az ideje). Csak az első kettő napon aludtam sátorban, ugyanis ha 3 kamasz fiú befekszik egy kis műanyag építménybe, annak soha sincs jó vége, nem lehet kellően nyugodtan aludni. Ezért pár sorstársam velem együtt kifeküdt a szabad ég alá, a pisiláló táborház mellé. Csodás, amikor az éjszakai Hold vagy a pirkadó Nap sugarai bevilágítják a Dunát. Az egyik helyen, ahol a szabadban aludtunk,

találtunk egy kanapét és két foltelt. Természetesen egyből leszedtük a matracokat, amely a gyorsabb és az erősebb túrázó-

ké lett. Például az enyém. Elég kényelmes volt. A napi távok nem voltak hosszúk, sőt olyan jól haladtunk, hogy két nappal hamarabb odaérhettünk volna a célállomáshoz. Ilyenkor a diák nem evez teljes erőből, hanem boldondzik, fürdik, ugrál, idegesíti a másikat, aki épp napozna, vagy esetleg belelőki társát a vízbe.

A sok élmény közül az egyik kedvencem az volt, amikor délidőben pihentünk a vízen, és egyikünk bombaként belevetette magát a vízbe, így alvó társai rendesen kaptak a Duna hidegéből. Persze ezt senki

sem hagyta szárazon: mindenki utána ugrott, hogy bosszút álljon.

A másik nagy élmény egy kikötéshez kapcsolódik. A csapat kisebb fele elment boltba, a többiek addig a parton maradtak Paks közelében. Szerencsére hatalmas sóderrakások álltak ott, és nekünk természetesen fel kellett rájuk mászni, majd le kellett róluk ugrálni. Óriási dolog ekkorát zuhanni – és épségben leérni. De mint minden jó dolognak, egyszer ennek is eljött a vége. Kikötöttünk Baja alatt, ahol Korsós „mester” apukája várt bennünket. Szétszedtük a hajókat, felpakoltuk őket az utánfutóra.

Ezen a helyen eltöltöttünk egy estét, lezártuk a kenutúrát, és lefeküdtünk aludni. Reggel korán felkeltünk, összepakoltunk, hogy elérjük a buszt, ami elvitt minket Bajára.

Örültem, hogy ott lehettem. Élményekben, tudásban sokat gyarapodtunk közösségként is.

Dóczi Dominik, 10. A

A korábbi évekhez hasonlóan idén is több túrát indított Dékány Zoltán tanár úr. Bicyklitúránk úti célja a Tisza-tó volt. Június 25-én indultunk Szegedről vonattal.

Cegléden át Poroszlóra érkezünk, innen pedig biciklivel Sarudra, szállásunkhoz. Az alig 10 kilométeres táv nem ment zökkenőmentesen, hála az óriási, korong alakú sátramnak, ami kellő légellenállásba ütközött ahhoz, hogy egy szobabicikli sebességével közlekedjek. Egy kis segítséggel végül mégis elértünk Sarudra, ahol Papp Bence túra- és osztálytársunk nagyszülei vártak minket. Ők biztosítottak a sátrazáshoz helyet, és többször meg is vendégeltek minket.

Még első nap eltekertünk a kis-körei duzzasztóhoz, és a közeli strandon egy esti fürdözést is csaptunk. Második nap a már ismert útvonalon Kiskörére in-

Drótszamárral a Tisza-tónál

dultunk, majd a töltés mentén körbetekertük a tavat. A túra során nagyon sok természeti szépséget láttunk, a végeláthatatlan nádasban kanyargó ösvények, a töltés hátát takaró mezei virágok színei, a néha fel-felhangzó madárdalok maradó élményt nyújtottak. Érdekes volt látni, hogy hazánk második legnagyobb, de igen „elvadult” taván, mennyi kisebb-nagyobb kikötőt létesítettek.

A tó mentén végig kiépített bicikliút volt, csak ajánlani tudom másoknak is. Körülbelül félúton egy nagyobb pihenőt tartottunk, egy-egy jó nagy adag fagyalt társaságában. Délutánra Poroszlóra értünk. Itt meglátogattuk a Tisza-tavi Ökocentrumot, ahol egy interaktív kiállításon is résztvettünk, ami érdekesen foglalta össze a

tudomány, a történelem és a biológia hatását a környezetre és életünkre. Megnéztünk egy kisebb vadasparkot, egy kis tropikáriumot és több kiállítást a Tisza és a Tisza-tó történelméről. Lenyűgöző volt látni az egykor még Szeged környékén is halászott vizát. Ez a majd 3 méteres monstrum olyan, mintha a történelem előtti időkől származna, és nem csak kinézetre hasonló a cápához, de rokonságban is áll vele. Az igen tartalmas nap végét fürdés és társasjátékkal, no meg esti imával zártuk. Az éjszakát egy nagyobb vihar tette, ha nem is színesebb, de hangosabb és álmatlanná. Harmadnap felkeltünk a sátorból, elmentünk a szomszédba, ott ültünk az asztal körül, és ettük azt a fenséges olajos halat, melyet Bence nagyszülei készí-

tettek. A kissé még borús és csípős időben a Hortobágyra indultunk. Útközben kaptunk egy kis esőt, de ezen kívül a legjobb biciklis időt fogtuk ki. Megnéztük a világörökséghez tartozó Kilenclukú hidat, a hortobágyi vásárt és egy kiállítást a pusztai élővilágról. Vissza már vonattal mentünk Poroszlóra, onnan ismét Sarudra.

Negyedik nap a csoport egy része elment bejárni a kis falut, a másik fele inkább kipihente a körülbelül 200 kilométeres túra fáradalmait. Még délelőtt elindultunk Ceglédre, és este fele értünk vissza Szegedre.

Összességében nagyon jó, családias hangulatú túra volt. Kísérőnk Gábor Bence öregdiák volt, a túrát, mint mindig, osztályfőnökünk szervezte. Ezúton is köszönjük mindkettőjüknek az élményt!

Körmendi Zoltán, 11. A

Dugonics András: Magyar példa beszédek és jeles mondások

Feje immár nem szédeleg, meg gyógyította a' hóhér.

„Easy Rider!” – Vízitúrán a 8. A

Augusztus 3-án, hétfőn indultunk Szedről Tiszaugra. A szállásunk mindenkinek kellemes meglepetést okozott. Volt angol WC, zuhany, villanyoszlop, rajta működő konnektorral, szóval a telefonok töltése is megoldhatóan bizonyult.

Kedden és szerdán maradtunk Tiszaugon, hogy mindenki megtanuljon evezni és lehetőleg kormányozni is. Reggelenként az ébrenlétünk biztosítása érdekében Czeglédi Zolt tanár úr vezetésével egy „Easy Rider!” kiáltással belerohantunk a melegnek nem nevezhető Tiszába. A csapat, aki ezt végrehajtotta egyre kevesebb résztvevőből állt...

A délelőttieket végig evez-tük, amit jobban bírtunk, mint az utána következő kilométereket. Délután lehetett evezni és úszni is. Utóbbiból egy idő után az lett, hogy fölkapunk a mentőmellényeket, és csak lebegtünk a vízen. Mindezt megérdemelten tettük, hiszen a társaság nagyja átúszta a Tiszát, néhányan kétszer is. Vacsorát Csécsei István segítségével készítettük el. E közben sokunkra rájött a sírhatnék – mert a hagyma szabadterén is hat!

Csütörtökön sokan mondtak csütörtököt

Csütörtökön már négyel kevesebben indultunk tovább. Hárman napszúrást kaptak, a negyedik szerencsés pedig az ujját törte el sárcsúszdázás közben. Elég nehezen ment a bepakolás a kenukba. Könnyes búcsút vettük az ott maradtaktól és elindultunk Csongrád felé, hisz még 26 km várt ránk. Az út eleje – az első fél óra – még jól ment, utána már kezdett nyűgös lenni a társaság. Fél óránként csurogtunk kb. 15 percet, amikor Czeglédi tanár úr Bab Bercit olvasott nekünk. Egy „nagyszünetünk” volt, amit evéssel és fürdéssel töltöttünk el. Evezés közben énekeltünk és rossz vicceket meséltünk egymásnak.

A csongrádi kemping nagyon jól felszerelt volt. A héten először meleg vízzel

is zuhanyozhattunk. A vacsorakészítést elég későn kezdtük, így befejezni is csak 11 előtt egy kicsivel sikerült. Mivel a paprikás krumplinak majd’ a fele megmaradt, így két vállalkozó kedvű társunk szügyig belehatolt a Tiszába, és kiöntötte a maradékunkat.

Éhezők viadala

Pénteken hullafáradtan és kifejezetten éhesen indultunk tovább, mert csak egy kiló kenyérünk maradt és néhány kekszünk, bevásárolni pedig nem volt időnk. Szentesen megálltunk enni, elemózsiát a szentesi plébánostól kaptuk ajándékba (ezennel is kö-

szönet érte). Ekkor már mindenki teljesen kivolt, leszakadni készültek a karjaink, de hátra volt háromszor ennyi. Mentünk tovább, egyre lassabban, csak Orosz és Czeglédi tanár úr tartotta az addigi tempót, nekünk

meg fél óráig kellett kiáltozni, hogy pi-henjünk már.

Annyira fáradtak voltunk, hogy ebédszünetre már mindenki összeveszett a hajójában ülőkkel és a többiek egy részével is. Ha ez valahol mégis elmaradt, akkor pár órával később biztosan bekövetkezett.

Mindszinten ismét egy emberrel kevesebben lettünk, neki egy halaszthatatlan családi program miatt abba kellett hagynia a túrát. Miután őt kitették, indultunk tovább a szállásunkra. Ott felvertük a sátrainkat, előkészítettük és megettük a vacsorát. Aztán aludni tértünk.

Másnap egyfolytában eveztünk, Algyőn álltunk meg ebédelni. Amikor végre-valahára Szeged közelébe értünk, a maradék másfél kilométeren mindenkinek elújsá-goltuk, hogy annyi szenvedés után hazatértünk. A kikötést nagy ünneplés követte, tortát is kaptunk. Aztán mehettünk haza, végre fürödtünk és kialudtuk a hét fáradalmait.

Összességében nagyon nagy élmény volt a túra, de mindenki eléggé elfáradt a végére.

Keresztury Hanna és Németh Csenge, 8. A

GO Summer Camp

A Global Outreach (GO) évek óta jó kapcsolatot ápol iskolánkkal. A program kelet-európai katolikus diákoknak szól, akik egy iskolaévet kint tölthetnek az Amerikai Egyesült Államokban. Minden évben megrendezik az ehhez kapcsolódó GO tábor, amely idén Vilniusban, Litvánia fővárosában volt.

Kissé nehézkesen indultunk július 11-én Budapestről a közel 20 órás útra. Már útközben megismerkedtünk az új és a régi diákokkal, bár a legnépszerűbb elfoglaltság az alvás volt. A szálláson vártak minket az amerikaiak és a litvánok. Aznap az út fáradalmai miatt már csak egy mise volt és a vacsora.

Ketten látogatóként (visitor státuszban) mentünk. Ez annyit jelent, hogy mi is részt vettünk az egyes programokon, bár nem ránk volt kihegyezve a tábor. Amíg az új tanulóknak meetingek voltak, nekünk szünet. Mi inkább nézelődők voltunk, akik megtapasztalhatták a Global Outreach család életének egy fontos részét. Számunkra ez a tábor egy jó lelkigyakorlatra hasonlított, az új diákoknak pedig inkább egy felkészítés volt az amerikai évkre. Átláthattuk a program lényegét, szembesülhettünk az amerikai élettel, és új embereket ismertünk meg.

Rengeteg rendezvényen és felkészítő tréningen vettünk részt. Ezek nagy része Vilniusban volt. Például önkénteskedtünk egy állatmenhelyen, az érsek miséjét hallgattuk angolul, városnézős ügyességi verseny tartottunk. Próbáltuk tudatosan olyan tevékenységeket kitalálni, amiben servant leaderek (szolgáló vezetők) lehetünk, és segíthetjük az embereket. Az állatmenhelyen morálisan is fejlődöttünk, mert megtapasztalhattuk élőben, hogy milyen sorsuk van a gazdátlan kutyáknak, és hogy őszinte legyek, szívszorító volt látni azokat a szerencsétlen állatokat, és hallani mellőlük a történeteiket is. Az ügyességi verseny lényege, hogy csapatokban a város egyes pontjait felkeresve el kell jutni a célba minél hamarabb. Így látni véltük a város rejtett szépségeit is, és közben egy izgalmas kalandba is részt vehettünk.

Július 18-án fájdalmas búcsút vettünk egymástól, és megkezdtek a 20 órás visszafelé vezető utat. Lélekben és élményekkel gazdagon térhettünk vissza kis hazánkba.

Gonda Ábel és Paragi Dominik, 11. A

Piarista tánc hódított Ausztriában

Idén is megrendezték a Piarista Ifjúsági Találkozót (Piarist Youth Meeting – PYM), amely Ausztriában, Horn városában volt július 25-31 között. A rendezvényre 8 országból összesen 270 fiatal érkezett.

Az iskolából július 25-én 20-an indultunk útnak, amelynek során a kecskeméti és Budapesten a nagykanizsai diákokat vettük fel. Délután 4 környéken értünk a helyszínre, ahol már vártak minket. Legelőször megkaptuk a polónkat és a nyakba akasztós „dögcédulánkat”. Utána elfoglaltuk a szállásunkat a helyi gimnáziumban.

Később megérkeztek a lengyelek, az ukránok, a fehéroroszkok és az olaszok, valamint a többi magyar is. Vacsorára át kellett mennünk a Canisius Házba, ahol a színházteremben részt vettünk a megnyitó ceremónián. A nap zárásaként fogadtuk az ottani atya áldását, így lelkileg feltöltődve aludhattunk el.

Másnap a viszonylag korai ébresztés után a szobákban volt a reggeli ima, majd mehettünk reggelizni. Ezen a délelőttön regisztrálhattunk a workshopokra. A magyarok többsége a nagy népszerűségnek örvendő piarista táncokra jelentkezett.

Az első közös misénk egy kastélyparkban volt, ahol az összes piarista atya bemutatkozott. Lehetőségünk nyílt nemzetközi csoportokban, játékos feladatok segítségével ismerkedni ebéd előtt.

Délután kis csoportokban végigjártuk Hornt, és egy verseny keretében felfedeztük a várost. Este volt a nyitó workshop, amely már elsőre is élvezhető volt. Az este a szokásos közös imával ért véget.

A hétfőt nagyrészt Horntól távol töltöttük, mivel a reggeli rutin után buszokkal Rosenburgba, egy kastélyba utaztunk. Viszonylag gyorsan odaértünk, de sokak meglepetésére a hegy lábánál tettek le minket. Onnan húszperces hegymászás várt ránk, amit az előző este lehullott csapadék nehezített. Amikor felértünk, rájöttünk, hogy a látvány megérte az erőfeszítést, hiszen egy hangulatos kis kastélyhoz értünk. Itt egy házaspár beszélt németül a házasságról és a családról. A fordítás rádión keresztül történt, sokan elvesztették közben a fonalat, így ez az idő inkább az alvás kiegészítésével telt.

Ezután egy látványos madáretető show-ra mentünk. Láthattuk pár méterről, hogy egy bagoly vagy egy keselyű hogyan marcangolja szét az etetésre szánt kis csibét,

miként működnek a természet törvényei.

A napi mise délben volt a csehek vezetésével. Az ebédet a helyszínen kaptuk. Aztán következett a nap egyik legjobb része, a közeli élménypark meglátogatása. Itt mindenki bátorsága és előzetes ta-

pasztalata alapján választott pályát. Ami kissé csalódás volt a kevés ott töltött idő mellett, hogy a legkeményebbnek jelzett fekete pálya „csak” egy mászásból és négy csúszásból állt. Szerencsére baleset nélkül megúsztuk a kalandokat, bár az egyik olasz srác két állomás között ragadt a csúszás során, így őt ki kellett menekíteni. A visszaút előtt mi, magyarok még kiscsoportokba verődve beszélgettünk. Ez a nap volt legfárasztóbb, mivel a kalandpark után egy workshop várt még mindenkire. A keddi misét tekintve a magyarok napja volt. De ekkor sem maradtunk a „főhadiszálláson”, Altenburgba utaztunk. Ott egy apátságot vettünk be. Vitaindító beszédként meghallgattunk egy előadást a szerzetesrendbeli életéről. Az épületet egy magyar hölgy vezetésével néztük végig. Jó nagy volt, sok szép teremmel. A misét az alsóvárosi templomhoz hasonló helyen celebrálta Keserű György tanár úr angolul. Ez a kirándulás csak félnapos volt, az ebédet már Hornban fogyasztottuk el.

A harmadik workshop végéről el kellett mennünk, mivel kezdődtek a foci- és a röplabdameccsek. A lengyel-magyar barátságot öregbítve a fociban a lengyeleknek szurkoltunk. Összesen két meccset játszottunk, és végül második helyen végeztünk. Az ukránok elleni utolsó összecsapásunk óriási hangulatban telt, a polákok is beszálltak a mieinkhez szurkolni. Röplabdában a magyarok végül harmadikak lettek, de szurkolásban mi nyertünk! A vacsorát épphogy elérték azok, akik játszottak. Este a helyi templomban lehetőség volt gyónásra is. Szerdán Bécsbe mentünk, ezt a napot vártuk azóta, hogy megkaptuk a programot. Egy bő órási buszozás után megérkeztünk a

császárvárosba. A schönbrunni kertben kezdtük a túrát. Itt nem volt idegenvezetés, mindenki saját belátása szerint fedezhette fel a parkot. Talán ez volt a legszebb hely, ahol Bécsben jártunk.

Aztán elmentünk a „Maria Treu” piarista templomba. Majd következett a városnézés. Hosszabb kimenőre számított mindenki, végül a Mariahilfer Strassen, Bécs híres bevásárló utcájában tölthettük el a félórás szabadidőt, nem egészen ott, ahol lehetőség lett volna szuvenir vásárlására. Ezután már nem sokunknak volt jó kedve a misén, amelyen a Kalazancius templomban vettünk részt. Este 6 körül indultunk haza. A vacsora után a kápolnában az olaszok tartottak egy beszámolót arról, hogy miként hirdették Isten igéjét az országukban. Majd az aulában a sokak által ismert piarista táncokat közösen adtuk elő. A legnagyobb sikert az ukránok produkciója aratta.

Csütörtökön volt a zárás. Délelőtt tartottuk a nemzetközi csoportok utolsó találkozóját. Itt már a búcsúzás volt a főszerep. Ezután következett az utolsó workshop, ahol eljártuk a már jól ismert táncokat. Ekkor sikerült elkérni a zenéket is.

A napi misét az olaszok tartották. Ebéd után kimenőt kaptunk, ekkor sokan a strandra mentek, ahová ingyen léphetünk be. Késő délután csoportosan érkezünk a templomba, ahol szentségimádás volt. Itt mindenki írhatott a saját papírára egy-egy köszönetet és kérést.

Az esti workshopon mindenki bemutatta, mit csinált a héten. A táncnak volt a legnagyobb sikere. A bulit azonban az atyák hamar lefűjták, és mindenkit visszaküldtek az iskolába. Ott sem lehetett folytatni a hangoskodást, de legalább nem volt megszabva, mikor van a takarodó.

Az utolsó napot senki sem várta, jött magától. A reggeli után egy mise következett a fehéroroszkok jóvoltából. A hosszú búcsúzások miatt fél 11 körül indultunk haza.

Az út elég hosszú volt, végül este hét körül értünk Szegedre.

Köszönjük Keserű tanár úrnak a szervezést!

Boga Szabolcs,
11. A

„Sokat hallottam a piaristák összetartásáról”

A 7. A osztály tanulóit kérdeztük első benyomásaikról. Miért választottad a Piárt? Milyenek az első benyomásaid?

Horpácsy Márk: Azért jöttem a Dugonics András Piarista Gimnáziumba, mert nekem nagyon szimpatikus iskolának tűnt, de elsősorban azért, mert katolikus iskola. Abban a reményben választottam ezt, hogy jobb osztálytársaim lesznek az előzőeknél. Úgy gondoltam, hogy itt többet fogok tanulni, és hogy sokkal okosabb leszek. Én azt várom,

hogy itt a tanárok rendesek lesznek, és hogy sokat fogok tőlük tanulni.

Az osztálytársaim többsége jófejnek és barátságosnak tűnik. Úgy vettem észre, hogy a tanároknak megvan a maguk jó módszere a tanításhoz. Maga az iskola épülete is nagyon jól néz ki és modern. Úgy gondolom, hogy sok szép évet fogok itt eltölteni.

Muhari Márton Manó: Azért jöttem ebbe az iskolába, mert biológus szeretnék lenni. Én is és a szüleim is jó ötletnek

tartottuk, hogy itt kezdjem el a felkészülést. Sokat hallottam városzerte a piaristák összetartásáról, én is tagjává szeretnék válni egy pozitív, vidám és sportos csapatnak.

Az első benyomásaim kifejezetten jók és kellemesek. Heyles osztálytársakat kaptam. A felsőbb évfolyamosok nagyon-nagyon jó fejek, sokszor segítettek az eligazodásban az első hetekben (merre van az ebédlő, hol tartják a gitárórákat, mit érdemes a büfében venni). Kérdezték, kik a tanáraink, és megosztották

velünk a tudnivalókat.

A tanáraink elvárásai merőben különböznek az általános iskolában megszokottól: szigorúbbak, de úgy érzem, jó emberek. Az jó, hogy több a tanár úr, mert eddig csak tanárnőim voltak. Az osztályfőnököm nagyon türelmes. Sokkal több lehetőségem van a társaimmal lenni, mint az általánosban, mert sok jó közösségi programot szerveznek a suliban. A vasúti-makettkiállítás szuper volt, kicsit bele is merültem. Jól érzem itt magam, és örülök, hogy itt lehetek.

„Veled együtt vagyunk rendben!”

Szeptember 18-án 17 órakor vette kezdetét Budapesten a Szerzetesek Tere, amelyet a Március 15-e téren és a Ferenciek terén rendeztek meg.

Nyitó beszédet Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek mondott, valamint tartományfőnök atyánk, Labancz Zsolt és Deák Hedvig OP domonkos nővér, a Magyarországi Rendfőnöknők Konferenciájának elnöke. Szentatyánk, Ferenc pápa is köszöntötte a jelenlévőket egy videóüzenetben. A rengeteg program közül kicsik, nagyok, férfiak és nők bőven tudtak választani.

Egy gombostűt sem lehetett leejteni

Két liturgikus helyszínen, a Ferenciek terén található Alkantarai Szent Péter templomban és a Duna-parti Piarista Kápolnában nem csupán bepillantást nyerhettek a látogatók a szerzetesek napi imádságaiba, hanem részt is vehettek benne. Mindezek előtt a rendek képviselői elmondták, milyen szerepet tölt be az adott imádság az életükben.

Pénteken Taizé imaórán (a kezdeményezésről bővebben olvashatsz Látogatás Taizéba c. írásunkban) valamint Szentegimádáson vehettek részt az érdeklődők. Zsolozsma a bencés szerzetesekkel, Examen, missziós rózsafüzér, engesztelő ima a pálos nővérekkel, Naphimnusz, bizánci vecsernye a görög-katolikusokkal, vesperás a domonkos nővérekkel – ez csak néhány mozzanat a szombati liturgikus eseményekből.

A ferences templomban megrendezett gregorián szentmisén annyi hívő volt, hogy egy gombostűt se lehetett volna leejteni. A zenét a Szerzetesi Kórus szolgáltatta. Utána a Nyolc

termékeit már messziről érezni lehetett. A házi készítésű különleges lekvároktól a kézzel készített gyertyákon át a jobbnál jobb könyvekig szinte mindent lehetett vásárolni.

A nagyszínpad és a kölcsönözhető szerzetesek

A nagyszínpadon is váltogatták egymást a színes programok. Az előadók között volt a Marosszéki Kodály Zoltán kórus, a Szerzetesi Kórus, a Nádizumzum és a Kaláka együttes. A Fényi Gyula Jezsuita Gimnázium Magis kórusának előadásában a „Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról” című mű feldolgozását hallgathattuk meg. A legkisebbek kézműveskedhettek a játszósarokban, ahol a Foklárá Mozgalom és a Nyolc Boldogság nővérei foglalkoztak velük.

Az Élő Könyvtárból sok-sok szerzetest ki lehetett „kölcsönözni”, és elvonulni velük beszélgetni. Ilyen könyv volt Szabó László piarista atya, Csóka János és Győrfi Szabolcs pálos testvér is. Természetesen nem csak így lehetett megszólítani a szerzeteseket!

A Szerzetesek Terén körülbelül 100 szerzetesrend mindennapi tevékenységét, lelkiségét, imádságát ismerhették meg a résztvevők. Ahogy a kampány jelmondata szól: „Veled együtt vagyunk rendben!”

A látogatók és a szerzetesek igazán rendben voltak ezen a csodálatos eseményen!

Tapodi Krisztián és Tóth Zsanett, 11. B

Dugonics András: Magyar példa beszédek és jeles mondások

Soknak nemessége nem a szívben, hanem a kutya bőrön fekszik.

A Tengerszem nem tengerszem avagy helytelen földrajzi nevek

A földrajzi tulajdonnevek között sok olyat találunk, amelyek nem igazán fedik a valóságot. Úgy is mondhatnánk, hogy földrajzi szempontból helytelen nevet viselnek. Az Oregon államban található Crater Lake nem krátertő, ahogy a neve sugallja, hanem kalderatő, azaz egy egykori tűzhányó teteje beszakadt, s az így kialakult kalderában gyűlt össze a tó vize. Jordánia és Izrael határvidékén terül el a Holt-tenger, ami valójában csak egy tektonikus eredetű tő, nem tenger, mint a neve hirdeti.

A magyarországi földrajzi atlaszokban az Északi-sark körül a Jeges-tenger nevét olvassuk. Valójában egy óceánról van szó, ezért Jeges-óceánnak kellene nevezni, mint ahogy az angol nyelvű atlaszokban Arctic Ocean szerepel.

Februárban a Zempléni-hegységben, a Sárospatak és Sátoraljaújhely között található Megyer-hegyen kirándultam. Ez a hegy és környéke kb. 15 millió évvel ezelőtt a miocén korban lejátszódott vulkáni folyamatok eredménye. A környéket tengervíz borította, ebből csak a legmagasabb vulkáni kúpok emelkedtek ki. A kitörések során izzó piroklasztár zúdult le a lejtőkre, majd ebből összetömrődött, összesült riolituffa képződött. A vulkáni működés következő fázisában forró vizes oldatok járták át a kőzetet, s azt jelentősen átalakították. A horzsaköveket elmallasztották, és azok kipotyogtak a kőzetből. Így alakult ki a lyukacsos, darázköves szerkezet (mint ahogy látható, hogy a darázs minden természetes vagy mesterséges eredetű lyukba bebújik). A kovácsos oldatok pedig, melyek ájták a riolituffát, megnövelték a kőzet keménységét. A darázköves szerkezet és a nagy keménység ezt a kőzetet nagyon alkalmassá tette arra, hogy malomköveket faragjanak belőle. A bányászat a 15. században kezdődött, és egészen 1907-ig tartott. Híres, jó minőségű termék volt a „pataki malomkő”.

A felhagyott bányában összegyűlt a csapadékvíz, így egy mesterséges eredetű tő jött létre. A legmagasabb oldalfalak 50 méter fölé emelkednek, a víz mélysége pedig meghaladja a 6 métert. Ennek a tónak idővel a Tengerszem nevet adták. Mert nem ismerték a tengerszem szó eredeti jelentését. A tengerszemeket egykor eljegesedett magashegységekben találjuk, s kialakulásukban is a jégár eróziós munkája kap szerepet. A lefelé nyomuló jég ott tud erőteljesebb kímélítő eróziót végezni, ahol a terület lejtése hirtelen lecsökken, ezért a felszínbe jobban bele tud marni. Eredt találjuk a kárfülkék alján vagy a völgyek ellaposodó részein a nagyobb mélyedéseket, melyeket

kitölt az olvadákvízből és csapadékból származó víz. A Megyer-hegyen nem volt jégár, a tő medencéjét nem hozhatta létre a jégár. Vagyis a Tengerszem nem tengerszem. Csak egy gyöngyszem. Magyarország egyik gyöngyszeme.

Tőzsér Pál SP

A székelgyföldi Krisztus fejében

Két évvel ezelőtt egy erdélyi barátomat látogattuk meg Farkaslakán. Flekkent és micset sütöttünk, beszélgettünk, pálinkával koccintottunk, és jó egészséget kívántunk egymásnak. Ezek után a barátom barátja jött értünk egy kis Suzuki terepjárával, négyen nekiindultunk a hegyeknek. Egy mázsa kukoricát vittünk a medvéknek, majd feltekertünk a Szűz Mária-szoborhoz, ahol a naplemente fényeiben gyönyörködtünk. Itt hallottam először a helyi székelgyek tervéről, hogy acélból építenek egy nagy kilátót, mely Jézust ábrázolja. Amolyan székelgy „ríóikrisztust”.

Idővel meg is feledkeztem a tervről, majd egy év múlva hallom, hogy elkészült a szobor, felszentelték, és átadták a zarándokoknak. Ekkor írtam fel a bakancslistámra, hogy még ezt is szeretném látni az életben.

Az őszi szünetben Marosvásárhelyre utaz-

tam rokonokhoz, barátokhoz. Több napot töltöttem a városban, majd egy nap továbbindultunk: nagyon szerettem volna látni azt a Krisztus-szobrot.

Először Szovátán álltunk meg – ki tudja, hányadszor –, körbesétáltuk a Medve-tavat, s végigjártuk a környező többi tavat is. Korondon jött a kötelező vásárlás, s egy kerámiákat áruló néni elmesélte, milyen szép volt a kilátó felszentelése. Végül elértük Székelyszentléleket, ahonnan kék tábla jelzi az utat fel a kilátóig. Egy idő után a murvás földűt keményen emelkedni kezdett, s a Golf hűtővíze felforrt. Félreálltam. Motorháztető fel. Otthagytam. Hüljön le!

Novemberben, öt óra körül indultunk fel a kilátóhoz. Körbe lehet menni autóval (inkább terepjárával vagy traktorral), a rövidebb út viszont hihetetlen meredek.

Itt másztunk fel. Erre a helyre tervezte a Makovecz Imre nevét viselő tervezőiroda a zarándokkápolnát. Erre még gyűjtik az adományokat. Felette pedig már ott emelkedik a 22 méter magas Jézus Szíve kilátó. Jézus feje, palástja és kezei rozsdamentes acélból, a test váza horganyzott vasból készült. Ebben a vázban vannak a lépcsők, melyek a fejben levő kilátóba visznek fel. Párás volt az idő, így nem láttunk el a Fogarasi-havasokig, de a lemenő nap fényei kárpótolták a panoráma hiányát. „Szabadság, Székelyföld, tágasság, erő, Krisztus dicsősége, szeretteim, az emberi akarat, kitartás, álmaim” – ezek kavargtak bennem fent, a Krisztus fejében. Miután arcunkat jól kifújta a szél, már fáznunk kezdünk, mégis a hosszabb, de kevésbé meredek úton ereszkedtünk vissza az autóhoz. A motor kellően lehűlt, s a hidegben végigsuhanunk Marosvásárhelyig. Nem volt gond a hűtéssel. Itthon megcsináltattam a ventilátort, s kihúztam a bakancslistáról a Jézus Szíve kilátót. Persze, azóta sokszor eszembe jutott, milyen jó lenne megint feljutni a székelgy Krisztus fejébe. Majd mikor elkészül a zarándokkápolna!

Tőzsér Pál SP

Látogatás Taizébe

Az idén nyáron a tizenegyedik hetemet töltöttem a taizéi dombon, Burgundia egy kis falujában. Mintegy hetven szerzetes él itt, és évtizedek óta fiatalok ezrei látogatnak el hozzájuk, hogy bepillantást nyerjenek mindennapi életükbe.

Ez az élet igen egyszerű, mint Taizében minden: napi háromszori közös imádság, amikor mindenki felfüggeszti az addig végzett munkát és a Kiengesztelődés Templomába siet, hogy énekekkel és elmélkedéssel dicsérje az Urat. A testvéreknek is megvan a maga tennivalója, amely általában összefügg a végzettségükkel vagy korábbi munkájukkal: van, aki zenét komponál; más a rádiós munkákat végzi, és a hangosításra ügyel; megint mások a műhelyben dolgoznak, ahol különböző kerámiákat és tűzzománcokat készítenek, festenek, rajzolnak, fényképeznek; van, aki a fiatalok fogadásával foglalkozik; van, aki könyveket ír és így tovább.

Te is add hozzá a munkádat!

Hetente több ezer fiatal látogat Taizébe (főleg nyáron), ahol a testvérek a saját munkájukból és az országoként eltérő mértékű adományokból tartják fenn magukat és látják vendégül a fiatalokat. Fizetett alkalmazottjuk nincs: ha Taizébe jössz, arra kérnek, hogy te is add hozzá a munkádat: tehetséged és bátorságod szerint énekelhetsz a kórusban, mosogathatsz, árusíthatsz a boltban, vagy akár vécét is pucolhatsz. Ez a munka azonban nem vesz el sok időt a napodból; mindazonáltal biztosítja, hogy az élet simán folyjon a dombon.

Csendesen vagy beszélgetve

A hetedet többféleképpen eltöltheted Taizében. Az egyik ilyen lehetőség, hogy a csendes csoportot választod: ez esetben a hét során nem beszélgettek egymással, s munkádat is csendben végzed. Ezt a lehetőséget annak ajánlják, aki már legalább egyszer járt Taizében, hiszen sokakat éppen azért vonz Taizé, mert itt a legkülönbözőbb helyekről ismerhetsz meg embereket. Amikor én először jártam Taizében – még a múlt évezredben –, akkor nyolcvan felett volt azoknak az országoknak a száma, ahonnan a fiatalok egy-egy hétre eljöttek, hogy megtapasztalják a békés egymás mellett élés tapasztalatát és örömet. Az országút másik oldalán van egy hely, az Oyak, ahol esténként, a közös ima után sokféle kultúrát megismerhetsz: az ottani esték gitározással, énekeléssel, sőt nemegyszer táncolással telnek.

A taizéi testvérek elsősorban a 17–29 éves fiatalokat várják, az ő küldetésük, hogy az evangélium örömhírét megosszák ezzel a korosztállyal; mindazonáltal ha nem vagy még tizenhét, akkor is nekivághatsz a zárandoklatnak, csak akkor kell egy felnőtt, aki a buszon és az egész hét alatt ügyel rád. A felnőtteket inkább arra kéri, hogy támogassanak egy fiatalot, hogy eljuthasson Taizébe.

Egy nap Taizében

Imával indul a nap, utána reggelizünk, majd a bibliai bevezető következik, ahol egy-egy szentírási szövegről mondja el a gondolatait egy testvér. Általában angolul beszélnek, és egy-két mondatonként megállnak, hogy az angolul beszélők lefordíthassák társaiknak a gondolatokat. Utána kis csoportokra oszlunk, és 6-10 személy közelebről is megismerheti egymást azáltal, hogy a bevezetőt tartó testvér által felvetett kérdéseket megvitatják egymással. Az egy országba tartozók itt is segítik egymást a nyelvi

akadályok leküzdésében.

A déli ima után jön az ebéd, majd van egy kis idő a sétálásra, beszélgetésre, elmélkedésre. A délutáni kiscsoportos beszélgetés után jön a teaidő. Ekkor a júliusi melegben ihat egy-két-három ibrik hideg teát, és kapsz mellé egy kis kekszet vagy süteményt is. Délután vannak még workshopok is, amelyeket különböző emberek tartanak különböző témákban. Több közül is lehet választani, ezek párhuzamosan folynak. Ilyen lehet például a környezetvédelem, a zene, de lehetnek gazdasági, társadalmi jellegű témák is. A vacsora az esti ima előtt van, hogy utána szabadon választhass: maradsz a templomban, és amíg van ott ember, addig énekel; vagy átmész az országút másik oldalára, hogy ismerkedj a különböző kultúrákkal; illetve azok, akik szeretnek korán ágyba kerülni, alhatnak is.

Feltöltődés egy egész évre

Az idei év nagyon különleges évfordulók egybeesése: 2015-ben lenne száz éves a Közösség alapítója, Roger testvér, aki ebben az évben ünnepli tizedik mennybéli születésnapját; maga a Közösség pedig idén 75 éves. A mi hétszázadunkban még ennél is különlegesebb volt: a zetesek éve alkalmából Taizében július 5–12. között tartották a szerzetesek hetét. Taizé ökumenikus közösség, így tárt karokkal vár minden istenkereső fiatalot. Roger testvér protestáns volt, de a testvérek között vannak evangélikusok, katolikusok, baptisták és mindenféle keresztény felekezet tagjai.

A sok szerzetesruhát viselő testvér és nővér igencsak színesítette a dombon táborozók sokaságának képét.

Sajnos, piarista szerzetessel nem találkoztam, de ez nem csoda: ugyanebben az időben folyt Esztergomban a rend egyetemes káptalanja, amelyet hat évenként tartanak, és amelynek eddig még csak Olasz- vagy Spanyolország adott otthont. Amikor leszálltam a buszról Taizében, András – az egyetlen magyar taizéi testvér – azzal fogadott, hogy újraválasztották a rend generálisát. Így hát, ha a piaristák nem is tudtak jelen lenni a találkozón, Taizéből figyelemmel kísérték a káptalan eseményeit is.

S hogy mi az olyan vonzó Taizében, hogy akik már jártak ott, igyekeznek időről időre visszalátogatni oda? Magam talán nem is tudnám megfogalmazni, ezért Szent II. János Pál pápa szavait idézném Taizéről: „Az ember úgy jön Taizébe, mint egy forráshoz. Az utazó megáll, csillapítja szomját, és folytatja útját.”

Ha mégis a saját szavaimmal kellene megfogalmaznom, azt mondanám, azért megyek Taizébe, hogy egy évre feltöltődjem az ottani légkörrel, odafigyeléssel, szeretettel. Taizé a mindennapi kis csodák helye – de ezt csak akkor tudod megtapasztalni, ha eljössz, és eltöltesz egy hetet velünk.

1998 óta Thorday Attila atyával megyünk Taizébe; általában busszal. Az idei nyár rekordnak számított: 88-an mentünk egy busszal és három kisbusszal. Négy piarista diák is jött velünk: Dombi Balázs öregdiák, László Katica és László Imre Tádé az egész családjukkal, Bucskó Bálint pedig önállóan. Biztosan ők is szívesen mesélnek élményeikről, fordulatok hozzájuk bizalommal! S ha van kedved jövő nyáron Taizébe jönni (2016. július 8–18.), akkor keress meg bátran a tanáriban, s szívesen megadom Thorday atya elérhetőségeit.

Posztós Ildikó Piroska

A bolond kútásó

A bolond kútásó csinalt már száz kutat is – ezeret is. Az ásója elébb karcos földbe vájt, aztán lágy agyagba, s aztán tocsogott és locsogott. Volt úgy, hogy sziklát is kellett csákányoznia, de csinalta, vágta, repesztette, ameddig nem tocsogott és locsogott. Ilyenkor a kútásó fel-nézett a sötétből, kicsit elvakította a becsillanó kerek égdarab, de mit sem törődött vele, elkialtotta magát: víz!

Az emberek meg örültek a víznek, akkor is, amikor szikes réteken pár méter mélyről kiáltott, s akkor is, amikor várudvarok közepén mélységes mélyből bugyborékolta föl a kiáltás: víz!

Becsülték a kútásót, pénzt adtak neki, frissen sült pogácsát, fekhelyet, kalaplengetést. Dehogyan nevezték bolondnak!

Akkor kezdték bolondnak nevezni, amikor se szó, se beszéd, abbahagyta a kútásást, kifeküdt egy kerek rét közepére, karját a tarkója alá illesztette, és naphosszat bámulta az eget.

Sokan keresték, mondták, kút kellene nekik, de a kútásó a fejét rázta fektében.

– Elég kutat ástam már – mondta –,

embermagasságút is meg olyant is, amiben elfaradt a hangom, mire fölért. Most már valami mást akarok.

– Mi mást? – kérdezték tőle.

– Mi mást akarhatnék csinálni? Hát kutat!

Az emberek meg összesúgtak, összebúgtak.

– Bolond ez, bolond – mondogatták –, azt mondja, nem akar kutat ásni, meg hogy kutat akar ásni. Bolond ez!

A kútásó meg csak feküdt naphosszat, karja a tarkója alatt. Akkor már úgy hívta az egész világ: a bolond kútásó. Azok is, akik az ő kútjai vizét itták.

De egy szép napon felkerekedett a kútásó, hazament a szerszámaiért. És nekilátott a

„Az Istennek szentelt ember (nő vagy férfi) az igazi otthonról akar tanúskodni. Ahol majd közösen vesszük körül az Úr lakomás-asztalát: örvendezve a hazatalálásnak és együttlétnak. Amikor a külső adottságok és körülmények ellenére rászántam magam a szerzeteséletre – mint a Bolond Kútásó – égbe vezető utat találtam és akartam mutatni az embereknek.” (Szegeheő József SP)

kútásó szerszáma nyomán nagy darabok hasadnak ki a levegőből, s lám, egyszerre csak a kútásó elindult fölfelé. Csákányozott és lapátolt, kalapált és vésett, a kör alakú lyuk egyre mélyült, a kútásó egyre magasabban dolgozott. Átvágta magát a sűrű levegőrétegen, felhők szikláit véste önfelédten, s ment, ment csak egyre följebb, fénylő porok, csillagdarabok szitáltak, hullottak az égi kútból a földre. Lassan-lassan már alig látták, kicsi kis pont lett a kútásó, de azért a hang jól lehallatszott, mert biztos tocsogott és locsogott már odafönt, és a kútásó kiáltott, ahogy szokott, örömteli hangját megpengette égi kútjának kürtője. De hogy mit kiáltott, nem értette senki.

– Mit kiáltott, mit kiáltott? – kérdezték izgatótan, de ekkor a kútásó vésője az utol-

munkának. Na, de ki hallott már olyat. Futottak is szerte-szét a hírvivők.

– Egészen megbolondult! Ássa a levegőt.

Nosza kirontottak a rétre, körülállták, hahotáztak. De lassan-lassan torkukra forrt a nevetés. Mert jól látszott, hogy a

só méhszárnyvékony hártát is átszakította, az égi kút feneke beszakadt, s kútja fenekeiről belezuhant az űrbe, száguldott, kisebbedett, aztán fölfénylett, mint egy megszülető csillag. A kúton meg sohasem látott fényesség ereszkedett a földre, a rét füvei ragyogtak, mint a smaragdok.

Az emberek elkarták szemüket.

– A bolond kútásó, a bolond kútásó! – hajtogatták.

A kútásó meg azóta is fényesen

csillogva repül az égen, galaktikákat, tejutakat és naprendszereket hagy el, s tudja, hogy most már van hova gyűlniük az embereknek hosszan tartó sötétségek idején.

Lázár Ervin

Nagyapa napközben olyan, mint minden más öregember. Azaz egészen mégsem olyan, mert fűtyörészni szokott, és beszélget az almáival. Kedveseket mondhat nekik, mert az almák majd-nem mindig mosolygósak.

De hát ezt nem furcsállotta Babó Titti, mert ha egy kicsit odafigyelt, ő maga is tudott az almákkal beszélgetni. Egyszerű ez annak, aki tud almáit. Márpedig ők tudtak, Nagyapa is meg Babó Titti is. Azt nem értette Babó Titti, hogy éjszakánként hova tűnik Nagyapa. Mert Nagyapa minden áldott este fogott egy hosszú létrát, kalapácsot meg szöveget a zsebébe, és elindult valamerre. Azt sem tudta Titti, mikor szokott Nagyapa a létrával hazajönni, mert addigra mindig elaludt.

Reggelente néhányszor kérdezte, hogy merre járt az éjszaka, de Nagyapa csak mosolygott a bajusza alatt...

Még szerencse, hogy Mikkamakka gyakran meglátogatta Babó Tittit. Mert ismeretes, hogy Mikkamakka majdnem mindent tud. Avagy: majdnem tud mindent. Esetleg: mindent majdnem tud. Megkérdezte hát tőle Titti, tudja-e, hova jár éjszaka Nagyapa.

– Hát te nem tudod? – ámuldozott Mikkamakka.

– Nem – mondta Titti.

– Na jó, elmagyarázom neked. Láttál már csillagos eget?

– Persze.

– Azt is láttad már, hogy időnként egy-egy csillag leesik?

– Láttam, azok a hulló csillagok.

– És mindennap több is leesik. Igaz-e? – folytatta Mikkamakka.

– Igaz... Ez azt jelenti, hogy egyszer csak elfognak az égről a csillagok? – ijedt meg Babó Titti.

– Na látod – mosolyodott el fölényesen Mikkamakka. – Azt gondold, hogy mindennap kevesebb csillag van az égen?

– Én aztán nem.

– Nem is gondolhatod, mert nincs kevesebb.

– Bár nem egészen értem – komorodott el Babó Titti. – Mindennap leesik egy csomó, még sincs kevesebb?

– De nincs ám! Mert Nagyapa minden éjjel összeszedi a lehullott csillagokat, a létráján fölmászik az égig, és szépen visszaszögezi mindeniket.

Babó Titti szájátva hallgatta Mikkamakkát, csak nagy sokára ocsúdott ámulatából.

– És mi lesz – kérdezte suttogva –, mi lesz, ha Nagyapa meghal?

– Ó, te bifik! – nézett rá megrovóan Mikkamakka – hát nem tudod, hogy Nagyapa sohasem hal meg? Az lehet,

hogy egyszer majd már nem jár ki az almáival beszélgetni. Meg talán veled se beszélget, velem se. De minden éjjel veszi a létráját, összeszedi a lehullott csillagokat, és mind visszaszögezi az égre. Mindörökké, a világ végezetéig.

Bizony, Babó Titti, ilyen nagyapád van!

In memoriam Totya

Szeptember 16-án Szegheő József piarista szerzetes visszaadta lelkét az Úrnak. A barátai által csak „Totya”-ként emlegetett kolléga életének jelentős részét a tanításnak áldozta. Nyíregyházán született 1949. május 4-én, majd családja Budapestre költözött. Bár Budapestben laktak, ő maga a gimnáziumot mégis Kecskeméten, bennlakóként végezte a piaristáknál, ahol 1967-ben érettségizett.

Érettségi után jelentkezett a piarista rendbe, ahol 1967. augusztus 21-én megkezdte a noviciátust, de november 28-án behívták katonának. Sorszolgálatosként eltöltött két év után újból el kellett végeznie a noviciátust, majd 1970-től a Kalazantinum növendéke lett. 1971 és 1976 között matematika-fizika szakos tanári diplomát szerzett.

1975. szeptember 21-én tett örökfogadalmat, majd 1976. május 1-én pappá szentelték. Ezután tizenhét éven át a kecskeméti Piarista Gimnázium tanára és diákokthoni nevelőtanára volt. „Nem nagyon jártam sem pasztorálni, sem barátkozni.” – emlékezett később – „Ebből kifolyólag aztán nagyon »benne voltam« az iskolában, tehát mindig volt osztályom, s mivel ott laktam a kollégium közepében, jobbról-balról diákok vettek körül. Igazából nem könnyű, de nagyon szép időszak volt.”

1993-ban Jelenits István tartományfőnök Szegedre küldte, ahol a két évvel korábban alapított, de még csak ideiglenes körülmények között működő Dugonics András Piarista Gimnázium éppen saját útját kereste. Tizennyolc éven át, 1993 és 2011 között tanított Szegeden, 1999 és 2011 között pedig a szerzetesi közösség elöljárója (házfőnöke) volt. Nagy szerepe volt abban, hogy a civil tanároknak és a szerzeteseknek sikerült olyan közösséget létrehozniuk, amely sikeresen tudta működtetni az új szegedi iskolát.

Irodalmi és teológiai munkák mellett apró füzeteket nyomtatott ki, amelyek a piarista rend életével, történetével, lelki örökségével foglalkoztak, és amelyeket a diákok és a tanárok kezébe jó szívvel adott. Neki volt köszönhető honlapunk (szepi.hu) tartalmis irodalmi és piarista vonatkozású része is. Megszállottan gyűjtötte a különböző műfajú filmeket és zenét, változó formátumokban (VHS-kazetta, CD, DVD, MP3, stb.). Ezek később a szegedi piarista könyvtár gyűjteményébe kerültek. 2011-től betegsége miatt az új budapesti piarista rendházba költözött, itt töltötte élete utolsó négy évét. Továbbra is szenvedélyesen folytatta a könyvek, cikkek és filmek gyűjtését. Betegsége egyre jobban elhatalmasodott rajta. 2015. szeptember 11-én váratlanul rosszul lett, kórházba szállították, ahol állapota rohamosan romlott. Szeptember 16-án délelőtt, békében elhunyt. Temetésén iskolánk népes küldöttséggel vett részt.

Szent Imréről elnevezett P. Szegheő József SchP emléktúra

A 2014-ben végzett 12. A osztály éjszakai evezését tartottuk október 3-áról október 4-ére virradó éjjel.

A szervezés nagy elánal kezdődött. A diákok Mácsai Soma (politológus candidans) vezetésével mindent megszerveztek. Engem csak a végén kértek föl, hogy „legyek a vezérük az éji sötétben”. Szokás szerint a végső pillanatban a visszamondások miatt úgy megfogytak a létszám, hogy a kritikus tömeg alá került. Így nagyobbik lányomat, Anna Ritát (aki a tavalyi vadvízi Hernád-túrán kenuborogatásban / admirálisfürdésben már bizonyított) és Kormányos Gergőt (aki radnóti idegenlégiósként, szombat esti focis társként barátilag oly sokszor részese volt a csapatnak) hívtuk segítségül, hogy az úgy áhított program szét ne forgácsolódjék a mindennapok kökemény valóságában. Végül is három kenuval mentünk, összesen heten, mint a... – szentség. A diákokkal felidéztek a régi szép idők.

Éppen előző nap temették Totyát. Beszéltem a diákoknak a régi-új tartományfőnökről, aki olyan szépen beszélt a temetésen, hogy ezzel a nekrológgal a nagy rendi rétorok Tuba Iván, Jelenits István és Urbán József közelébe verekedte magát a szememben. Hallgatva a temetési beszédet és utána a Bokor közösség egyik tagjának a búcsúztatóját vált számomra nyilvánvalóvá, hogy mennyit is jelentett nekem Totya, hogy

nincs már itt úgy, ahogy eddig. Továbbá az is, hogy csak úgy válhat ő ezután jelenlévő társammá, ha most már tevékenyen is csinálom azt, amit tanultam tőle: keresni a szépet és a jót, nyitva lenni az érkezőnek, elfogadva felemelni őt, szétosztani, amit kaptam, hogy így távlatokra nyíló találkozás és élet fakadjon abból.

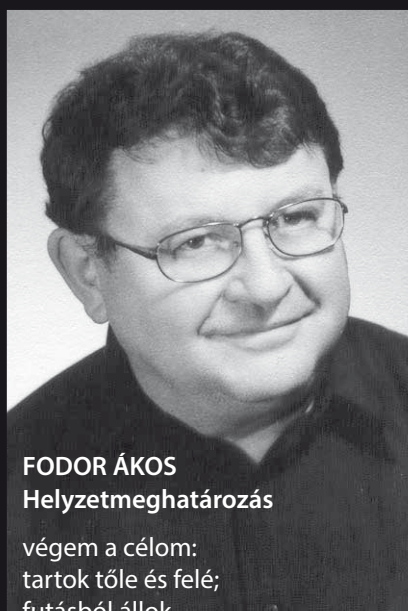
A régi idők utolsó nagy túrája

1997 nyarán, Totya utolsó osztályának a tizedikes nyári kenutúráján lehettem segédvezető Tóth Ákos kollégámmal együtt. Tokajtól jöttünk a Keleti-főcsatornán, a Hortobágyon, a Körösön és a Tiszán két hét alatt Szegedig. Ez volt a régi idők utolsó nagy túrája: olyan, amit nem lehet egy nagy levegővel kibírni, ahol mindenki bajba kerül a napok sokasága okán, – csak az a kérdés, mikor; olyan, melyről nem azok mennek haza, akik megérkeztek, hanem bajtársak, akik megküzdöttek, ám a végére megszerették egymást. Még igazi térképünk sem volt, inkább csak egy térképszerű szórólap, – mely alapján mentünk – no meg Totya 20 évvel azelőtti emlékei. Senki nem tudta, hogy mi lesz velünk, hova megyünk, hol állunk meg.

Az első éjjel a balmazújvárosi börgyár bűzét szagolva aludtunk a gáton, ahol a Hortobágyi folyó kezdődött, azután a

rekettyésben három napig bolyongtunk. A metán jött föl, ha kiéptünk a térdig érő vízbe, és döglött halakat is lapátoltunk egy-egy szakaszon. Igazi rendszerváltás, gazdátlan, eutrofizációs folyószakasz rusztikus valóságát élvezhettük.

Estére mégis volt egy kis oldalsó tiszta vízbefolyás, ahol megfű-

FODOR ÁKOS
Helyzetmeghatározás

végem a célom:
tartok tőle és felé;
futásból állok

rödhettünk, a rekettyés összefüggő sora pedig éppen annyira szakadt meg, hogy sátrat tudtunk verni.

Aggódó kérdéseinkre csak Totya mosolya volt a válasz. Megnyugtató bizalom sugárzott belőle. A természet erőinek kiszolgáltatva, a nemzeti park pusztájába kicsapva, csak Istenre és a turistát erre csak először látó bennszülöttek jóindulatára támaszkodhattunk. Egyikből sem volt hiány.

A Hortobágy folyó az elején annyira szűk, hogy a két oldalát szegélyező bokorfűzes közepén szinte összeér. Igazi kormányos munka volt közöttük elnavigálni, szalalozni. A mi hajónk ment elől. Én voltam a kormányos, Totya ült a spiccebe (a hajó orrában). Az elszáradt ágak, a levelek, a pókok 90 %-a az ő nyakába hullott. Koszos, pókhálós volt, úgy nézett ki, mint egy lombsátor-alcával ellátott idegenlégiós. A többiek a nyomunkban valamelyest kitaposott ösvényen jöttek a kenuikkal. A második nap délutánján Totya sztoikus nyugalommal jegyezte meg csak úgy mellesleg: „különbön irtózom a pókoktól” – azóta is ezen (helyzetkomikum) röhögök. A negyedik naptól a folyó kiszélesedett, a víz mély lett, de olyan tiszta volt, hogy látni lehetett az alját, mint valami vulkáni eredetű tó esetén.

Másutt meg annyi volt a békalencse, hogy vagy sikerült átvágni lendületből a kenuikkal az így kialakult szigeteken, vagy megfeneklettünk és utat ásva az evezőinkkel verelkedhattuk előre magunkat. Néha a parton kellett vinnünk a csónakokat, hogy kikerüljünk ezeket a „békalencse-kontinenseket”.

Ketten az „imreségben”

Ugyanezen osztály végzős őszi osztálykirándulására is engem hívott kísérőnek Totya. Késő este – amikor a sötétben rodeózott a tragacs busz a Zempléni szerpentinén, én meg felállva próbáltam egy szörfös pozíciót felvéve lazán átvenni a mozgás legfurcsább részleteit, – attól félve, hogy a busz közepére okádok különben –, köszöntött mosolyogva, mert a névnapom volt. Adott nekem egy tábla csokit, és elárulta, hogy ő is Imre, rendileg elnevezve. Mondtam neki, hogy én megfeledeztem a névnapomról, milyen szerencse, hogy legalább ő figyelmeztetett. Kérdeztem, hogy mi legyen a csokival, mert „csoki nélkül se sok hiányzik, hogy le ne hányjalak”, mire ő mosolyogva: „szét is oszt-hatod”. Hát szétszítottam. Ettől kezdve mindig

számon tartottam az imreségeinket. Éjjelre a zempléni kis faluban, Hejcen szálltunk meg, egy lerobbant parasztházban. Totya korán reggel felkelt, és én is gyorsan – nehogy lemaradjak valamiről. Figyelni akartam a mestert, hogyan csinálja. (Kakuszi Péter igazgatóm akkor már megfenyegetett, hogy lassan rajtam az osztályfőnöki sor.) Totya, mondta, hogy aludjak csak nyugodtan. Én azonban égve a tanulni vágyástól mellé szegődtem. Először is begyűjtött, hogy ne kelljen fáznia majd a 18–19 éves diákoknak, ha fölébrednek, aztán elmentünk bevásárolni. Közben szidta őket, hogy milyen lusták, hogy senki nem kérdezi meg, mit segíthet, de leginkább, hogy miért nem veszi észre a teendőket. Próbáltam tisztelettelően védelmembe venni a diákságot, és magyarázni neki, hogy meg kell mondani nekik, hogy mi a teendő, kijelölni a felelősöket stb. Abban a pillanatban, ahogy beléptünk a házba, az alvó / ébredező / álmosan ténfergő diákok közé, Totya méltatlankodása egyszeribe a legnagyobb kedvességre változott. Szívélyesen szólított, a

kérdezgette őket, hogyan aludtak, közben megcsinálta nekik a reggelit – hogy ki mosogatott, arra már nem emlékszem –, majd elindultunk túrázni a hegyek közé. Mindezt, anyáinkat megszegényítőleg, egy igazi enneagram 2-eshez méltóan, idejét, energiáit nem kímélve, szétszótva tette.

Hazafelé jövet Miskolcon beállítottunk egy kocsmába. Ott rántott húst és krumplit rendelt az osztálynak, mire kijövünk a barlangfürdőből. Úgy alkudott, olyan érvekkel és olyan sikerrel, hogy... – én csak ámultam.

A bérma-keresztapazsolt

Az első osztályomban járó egyik diáknak, Kisznyér Péternek a bérma-keresztapaszolgálatát Totya vállalta. A tizedik végű Rába túrára őt, a nálam éppen 20 évvel idősebb tapasztalt öregot hívám el segédvezetőnek, kicsit félve ugyan, hogy én, a zöldfülű, a mestert...

– de mindegy, akkor is. Keresztapa és keresztfű, ketten ültek egy kenuba, így próbálták meglovagolni az áradás végén levő Rába tajtékzó habjait. Két súlyos ember egy kenuban. Péter, akkor először próbálta a kenuzás szépségeit – rögtön vadvízen. – Napi három borulás... A diáktársak röhögtek. Peti zavart volt, ő nem erre számított, de kamaszos lázadását félretéve hősiesen, tisztelettel tudóan túrt. Totya, a kritikus pillanatokban kiabált, hogy mit kellene csinálni, de a vízből kikecmeregve, mindig mosolygott, a cinikus diákokat észre sem vette, csak annyit mondott: „nem baj, ez ezzel jár”.

Ocskó Gézával (régi kecskeméti öregdiák) hárman aludtunk a vezetői sátorban – Totya közepén. A hét közepén mondtam valami marhaságot, olyat, amit különben sokszor, valami szöviccet. Totya ezeken általában mosolygott, vagy megfejtette valamivel, most azonban kivételesen nevetni kezdett. Meg is jegyeztem, hogy „nem szoktál te ezeken a poénjaimon így nevetni”, erre szinte magát hergelve még jobban nevetett, és ismételte a poént. Végül azt a magyarázatot adta, hogy most itt a túrán kiengedett. Mert tulajdonképpen ő állandó idegfeszültségben él. (Ezt különben többször is mondta nekem, én meg fiatal tanár-titánként nem értettem. Mi lehet itt az iskolában feszültség-

forrás egy tanárnak?) Erre csak a vállát vonogatta. Nem mondott erről semmit. Én mindig kedélyes, oldott hangulatban találtam őt, amikor benéztem hozzá, de ezen a Rába-túrán innentől kezdve tényleg egy még addig sem és máskor sem tapasztalt felszabadultságot éreztem rajta.

Később magam is megtapasztaltam azt a felelőtlen túraélvezést, amikor a tanár csak kísérő és nem szervező, így lehetősége adódik pusztán résztvevőként,

befogadóként részese lenni egy túrának úgy, hogy a felelősség legkisebb árnyéka sem vetül rá. A túra végén megdicsért, hogy nagyon jó volt a túra, megköszönte, hogy elvittem, és arról beszélt, hogy ha majd a Coloradón megyünk, az lesz az igazi... Én hálás voltam neki, és a csodálatomat fejeztem ki, hogy példa értékű számomra, mennyire recesszíven vett részt a túrámon. Én biztosan belepofáztam volna még zöldfülűként is, hogy mit hogyan kellene, ő meg a korából adódó nehézségekkel sem foglalkozva, csak esténként utalt rá, hogy neki ez már nem könnyű így, de mindegy, ő nem azért mondja, hogy másképpen csináljuk... Neki, az együttlét volt a fő szempont, a körülmények csak

„Jó akarok lenni,
hogy kenyérre lehessen kenni,
s az emberek kenyeret,
ne magában egyenek.”

(Bálint Lea)

Két bánatom van:
egyik, hogy meg kell halnom;
másik, hogy addig élnem kell.
Két örömöm van:
egyik, hogy meghalhatok;
másik, hogy addig élhetek.

(Fodor Ákos)

másodlagosak voltak ehhez képest.

Műtete után nem mentünk többé együtt túrázni. Onnantól kezdve az osztályom túráihoz kiadott szórólapokon mindig ő volt a túra fővédnökeként és az imaháttér biztosítójaként feltüntetve. Templomigazgatóként nyaranta a családoknak szervezett egy-egy hetes nyaralást valahová. Vitte a tantestületet, máskor a technikai dolgozókat kirándulásra / zárandoklatra, Szent-kútra.

Az örök Colorádón

Az utolsó osztályommal két éve szerveztünk egy éjszakai evezést. Totya az első szóra boldogan vállalta, hogy elszállítson bennünket Mindszentre. Este nyolckor érkeztünk a partra. Az eső szemerkélni kezdett. Totya kérdezte, hogy visszavigyem-e minket. Mondtam neki, hogy edzeni kell a Colorádóra, nem hát-rálhatunk meg. Persze volt bennem egy nagy adag félsz, hogy esőben, éjjel, egyedül... Mondtam neki, ha minden kötél szakad, akkor, ugye, jössz értünk a Pajeróddal kimenteni minket. Nevetett és megígérte. Negyed kilenckor az indulásunkkor, az eső rendesen rázendített. Olyan ütemben kellett evezni, hogy ne fázzunk. Amennyi eső esett, annyi párolgott, így az esőkabátokat se vettük elő. Megállni, pihenni nem lehetett, mert rögtön fázni kezdtünk, ahogy az evezési tempó lankadt. Éjfélkor, hirtelen elállt az eső, csöndes lett a víz, a felhők okozta üvegházhatás miatt meleg lett a levegő, mikor az algyői híd után először megálltunk. Hajnali kettőre a Fokán voltunk. Bekocogtam a Piárba a kisbuszáért, és beszállítottuk a kenukat. Fél négykor már a prefektusi szobában mondtam az esti imát és aludtam. Egyszóval az egyetemista öregdiákjaimmal elanekdotáztunk Totyáról. Most Rácz Laci vitt ki minket Mindszentig, és 20:45-kor indultunk: 60 perc evezés, 45 perc csorgás, beszélgetés. A túrát folytatva másfél órát evezünk, a tervezett egy óra helyett. Kérdezték a diákok, hogy nem állunk-e meg. Mondtam nekik, hogy mindjárt itt az algyői híd. Hittek nekem, és pihenés nélkül tovább mentünk.

Végül is ezt elszámoltam. Összesen két és fél óra megállás nélküli evezés után értünk az algyői hídhöz (1:00), de akkorra már lázadás tört ki az egyik kenuban. Fél óra pihenő után indultunk tovább, most szigorúan 60 percnyit evezünk, majd megint 30 percet pihentünk. Az autópálya hídjához hajnali 3:00-kor érkezünk és 4:15-kor a tápai révhez, majd 4:25-kor a Maros torkolata, a Sárga következett.

Végül 4:45-kor kötöttünk ki a szegedi Fokán. Mácsai Soma kiszállt a Sárgán, hogy élénk jöjjön autóval. Bevitt engem a Piárba a kisbuszáért. Kimentünk a kenukért az utánfutóval. Otthon a meleg vizes tusolás után reggel 6:30-kor feküdtem le aludni.

A túra technikai tanulságai: összesen 104 km autóhasználat történt. Az ideális az, ha legkésőbb 2:00–3:00 között meg tudunk érkezni a Fokára. Hajnali 3:00 után nagyon fáradtak a diákok, máskülönbben meg október elején ekkorra igencsak lehűl a levegő. Az utolsó órában már egyedül eveztem a kenunkban. A kb. 42 km vízi utat 5 óra 45 perc tiszta evezéssel lehet megtenni. Ehhez jönnek a betervezett pihenők. Ha kényelmesen akarja valaki végigvezetni ezt az éjszakai túrát, az a 60 perces evezések közé 5 db 30 perces pihenőt közbeiktatva 8 óra 30 percet számoljon vissza a tervezett érkezéshez képest indulási időpontként. Így az éjfél körüli érkezéshez délután 15:00 körül kell elindulni Mindszentől.

P. Totya, te, aki már a Jóisten térdén ülsz, és pumpálsz a gumi-

csónakot a Colorádón való raftingunkhoz, járj közben értem, hogy amit csinálok, azt jól csinálhassam! Erre figyelmeztetett téged édesapád, amikor annak idején a piarista hivatásod ötletével elé álltál.

Szeged, 2015. október 4. Tranzitus napján, 22:15

Szent Imréről és Assisi Szent Ferencről elnevezett László Imre
Ferenc biológia-kémia szakos középiskolai tanár (egyesek szerint
Kabal – az iskola kabalája)

A „Totyárium” kialakulása

Huszonegy évvel ezelőtt egy véletlenül átvállalt megbízás miatt találkoztam először piaristákkal. A megbeszélte találkozóan egy szemüveges, mosolygós úr fogadott (akkor még nem tudtam, hogy „Totyás”). Csak később derült ki a beszélgetésünk során, hogy ő is piarista szerzetes! Az viszont rögtön világossá vált, hogy a könyveket nem csak szereti, de értékeli is. Szinte saját feladatának érezte, hogy az újonnan

indult iskolára hagyományozott könyvek ne kallódjanak el. Ezért még külső emberek segítségét is igénybe vette. Így kerülhettem kapcsolatba vele...

Hónapok teltek el, mire a több ezer könyvből könyvtár lett. Ezzel a megbízatásom is lejárt volna, de valahogy úgy hozta az élet, hogy rábeszélte a maradásra. És a következő évet már „belsőként” kezdtem a piaristáknál.

A két kialakított könyvtárhelyiség mellett volt egy harmadik, nem hivatalos könyvtár is: a szobája. Mindig nyitva állt, ha szükség volt rá. A könyvekből,

kottákból, füzetecskékből álló halmok között ösvények vezettek az íróasztaláig. Mindig tudta, mit, hol keressen, és kevés olyan dolgot tudtunk kérni tőle, ami nem volt meg valamelyik kis kupacban. A szobája ajtaján kifüggesztett táblácskán ez a felirat volt olvasható: „Csak a kisember tart rendet, a zseni átlátja a káoszt”. És Ő átlátta...

Az új iskolába költözkéskor ezek a kis kupacok is „beleolvadtak” a nagy könyvtári rendbe, miután könyvei nagy részét az iskolának adta. Ha kellett, anyagilag, ha kellett, tanácsokkal segített abban, hogy állományunk olyan legyen, amilyen lett.

Idővel az összegyűjtött kazettái, DVD-k, CD-k is az állomány részei lettek. Gyakran jelent meg egy-egy táska filmmel, zenével, amivel már csak annyi dolgom volt, hogy „könyvtári állapotba” hozzam. Szép lassan a bibliotéka kiegészült egy folyamatosan gyarapodó médiatárral is. Mindenkiene igyekezett kedvében járni: a kisgyerekeknek, a komolyat kedvelőknek, a zenerajongóknak, a klasszikusokat és a komédiát szeretőknak a legkülönbözőbb műfajú filmekkel.

Úgy érzem, talán már jobban érthető, miért ezt a címet kapta az írás. Az elnevezést Zsódi Viktor tanár úrtól hallottam a minap. Azt hiszem, minden benne van...

Köszönöm, Szegheő atya, hogy részese voltam és vagyok e műved kialakulásának!

Szarkáné Gyerjék Judit
(Jutka néni, könyvtáros és a „Totyárium” őrzője)

Belőlem valaki útra vált
Útra a jobbik részem
Kiment belőlem, itt hagyott
Csak úgy észrevétlen

Félre se néztem, annyi volt
Csak annyi volt, egy szót se szólt
Hirtelen elment, itt hagyott
Valaki útra vált, a jobbik részem
(Cseh Tamás)

Amikor Spartacus még korhelynek számított

Iskolánk névadója 275 éve, 1740. október 18-án született Szegeden. Piarista tanár lett. De nem csak a katedrát koptatta Nyitrától Nagykárolyig, Szegedtől Pestig, meglehetősen sokat írt is. Szinte minden műfajban kipróbálta magát: írt verset, drámát, számos prózai művet. Nevéhez fűződik az első magyar nyelvű matematika tankönyv és az első magyar nyelvű regény. Irodalomtörténeti és történettudományi művekkel is előállt.

Juhász Gyula
DUGONICS

A jó öreg nyájas tekintetével
Ma nyugtalan néz el Szőreg felett,
Örök magyar virrasztó, józan, éber,
Ma fázva látja e magyar telet!

Szívéhez még erősebb illetéssel
Szorítja most Etelkát Dugonics,
Ez az a könyv, melytől ujjongva éledt
A tetszhalott magyarság akkor is!

Ébredj magyar: e néma érc dalolja,
Mozdulj, te föld, mert a magyar bokorra
Fészket ma vércse, ölyv és kánya rak.

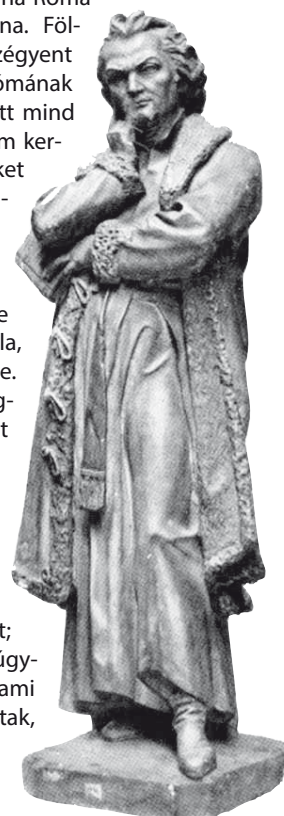
Ha nem volt jó az ágyú és a puska,
A honi nyelv zenéje égbe zúgja,
Hogy szent jogunk van itt a nap alatt!

A most következő részletet két okból ajánljuk az olvasók figyelmébe. Egyrészt a nyelvezete miatt, mely élénk tárja a 18-19. század fordulójának stílusát, írásmódját (ígekötők kötőjeles használata, szegedi nyelvjárás írott formában, ly és j használata, stb). Másrészt azért, mert az egyik legismertebb ókori történet – a Spartacus-féle rabszolgafelkelés – megítélése épp ellentétes a mai történelem-szemlélettel: a korhely (értsd: dologtalan, lusta, másokon élésködő) hálátlan felkelő rabszolgák, akiket a rómaiak megbeccsültek, szegyetelen módon törvényes uraik ellen fordultak. Ámbár a derék piarista, ki tudja mi okból, a lázadóknak a rómaiak általi hirhedt megbüntetéséről meg nem emlékezik...

A' szolgai hadat türhetőnek gondolták a' Rómaiak; mert: noha ezek a' szerencsétől alacsonyabb karba tétettek; őket még-is az emberek' számokba hejhezgették. Ugyan-ezért: sokakat közülök (minek-utánna, a'-mint ez-előtt-is mondám, a' katonaságba bé-vétettek) polgári jussal meg-ajándékoztak. De azt a' hadat, mellynek vezérője valami Spartakus vala; nem tudták minő névvel nevezék. Ebben a' Szolgák, úgy hadakoztak, mint köz-katonák; de a' Kardallók (ama' csúf nemzetség) Tiszti módra parancsoltanak. A' szolgákat ugyan emberek' sőpreinek mondhatni, de a' Kardallókat istenteleneknek-is, kik minek-utánna kárt tettek, a' kár-vallott Polgárokat ki-is-nevették, és (a'-mi türhetetlenebb) ki-is-gúnyolták. Spartakus, Kriskus, Eunomaus (három nevezetes korhejek) ki-törvén Kapuában azt a' Játék-szint, melyet Lentulus a' szolgák tömlöcetek gyanánt tartatott; harminc és több hozzájuk hasonló szemét emberekkel alattomban kiszöktek. A' szolgákat zászlójok alá édesgették. Midőn tíz, Is több ezerekre mentek (meg-nem- elégedvén azzal: hogy ki-szabadúlhattak) hadat indítottak a' Rómaiak ellen. Vezúvius högyét vötték menedék várjoknak; holott midőn őket Klodius-Glaber meg-szállotta; az üres högynek torkolatjában szállóveszszökből fontanak magoknak kötelet; és így eresztvén

magokat a' barlangba, egész aljáig mentenek. Itt egy járatlan ki-menetelre találván, midőn meg-se-álmodta volna, meg-támadták Glábernek táborát, és minek- utánna azt ki-üresítették; elég élelemre valót kerestének magoknak. Össze-kóborlották osztán Kórát, és Kampániát. Meg-nem-elégödvén a' faluknak és más szállásoknak ki-pusztítással kegyetlenségével; ezeken kívül Nólát, Nucériát, Turiomot, Metapontust, ki- mondhatatlan nagy-igazi károkkal, minden eleséjőkből, minden házi bugyorjokból ki-tisztították. Minden-nap' nagyobbodván seregjök; minek-utánna annyira nőtt: hogy egy igazi Tábornak látjátjára fordúlva; az egybefont szálló-veszszökre a' barom-böröket húzván, magoknak órmótlan paisokat csináltak. A' tömlöci vasakból, nyilakat és más fegyvereket kohaltak. És (hogy az igazi tábornak semmi héjja ne légyen) a' magát-elő-adta lovakat meg- szelidítvén, Lovasságot szörzöttek. A' Római Táborokból el-ragadott hadi jeleket, és zászlókat, vezérjök' elejébe vitték ; és ott lobogtatták. Ez a' Spartakus, elsőben béres Rácból katona; osztán katonából szökevény; szökevényből Haramja; (és mivel ereje elegendő nem vala) Haramjából Gyilkoló lévén; föl-vötte a' vezérséget. Kik vitézsei közül valamelyik csatában el-eszenek; azoknak Tetemeiket Tábori módra temettette-el; meg-égetve. Az égő hasábok mellett Kardallókat rőndölt a' Fogoj Rómaiakból; hogy magokat meg-öllyék, és a' halottnak holta után-is szolgáló legyenek. Ezt azért cselekedte: mint-ha egészen el-akarná törölni hajdani undokságát; midőn (Tiszti hivatalja szerént) magát nem immár Gyilkosnak, hanem Hadi vezérnek mutatná. (...) Végre-is hajtotta volna ezt a' gondolatot; ha Róma minden erejét erre nem fordította volna. Föl-váltotta, sött le-is törölte az előbbeni szegyet Lícinius-Krassus. Ez őket leg-elsőbben Rómának közeléről el-verte. Az-után meg-nem állott mind addig, még őket Olasz-Ország' végéig nem kergette. Meg-állott Brúciumnál, és ott őket (hogy el-ne illanthassanak) hatalmasan bé-zárta. Észre-véven Spartakus: hogy más út a' Szabadúlásra nem lehetne, ha csak a' szorult Tengörön által-nem-menne Sziciliába; mivel semmi hajó jelen nem vala, fa-rostéjokból talpakat szerkeztetött-össze. A' hordók dongáit szálló-veszszökekkel meg-abroncsoltatta. Ezekre akarta katonáit tönni, és a' tengörön által- költözni. De nagy iparkodással semmire se mehetett. A' szorult tengörnek akkori habjai meggátolták az által- menetet; ugyan-ezért, embereivel egygyütt, tökéletesen el- szánta magát, és a' Rómaiakra ütött. Valamint egy Vezérhez illött; minden szünet nélkül hadakozott; s-úgy is vágatott-le a' sereg elején, mint valami tökéletes vezér. Emberei-is vagy el-húllottak, vagy el-széjjedtek.

Dugonics András:
Római történetek

Dugonics András: Magyar példa beszédek és jeles mondások

A' röst szolgának leg frissebb tagja a' nyelv.

Egy elhanyagolt testrészünk...

Ismét elkezdtünk egy tanévet. A hosszú, forró nyár után a jóleső simogató őszi napsütésben az új tanév sok kihívását veszítik számba, keresitek a biztos fogódzkodókat. Sietek biztosítani benneteket, hogy az orvosi és védőnői ellátással kapcsolatban változás nem történt, továbbra is kedden és szerdán fordulhattok a védőnőhöz, orvosi rendelés szerdán délelőtt van.

A fájós lábúak tornafelmentésének intézése közben jutott eszembe, hogy „körüljárhatnánk” a lábápolás problémáját. Ezen testrészünk gondozása ugyanannyira része kell, hogy legyen mindennapjainknak, mint mondjuk a bőrünké.

Az emberek nyolcvan százaléka szenved valamilyen lábproblémától. Nem csoda, hisz talán erre a testrészre hárul a legnagyobb teher, mégis a legkevesebb törődést kapja. Ha megbetegszik, vagy csak valamilyen kisebb kellemetlenség lép fel, az lényegesen ronthatja a közérzetünket, életminőségünket.

A lábápolás mindig nagyon fontos. Nyáron azért, mert a lábunk bőre, a sarkunk könnyen kiszárad a mezítláb járástól. Télen azért, mert zárt, esetleg rosszul szellőző cipőbe, csizmába zárjuk egész nap. A lábunk mégis zokszó nélkül szolgál bennünket. Hálából heteként egy-két alkalommal feltétlenül időt kell szánunk rá! Meleg lábfürdő után alaposan töröljük szárazra a lábakat (a lábujjak közét is!), majd krémezzük a lábfejet, mert a talpon nincsenek faggyúmirigyek, ezért könnyen kiszárad a bőr. Akinek durva, esetleg berepedezett a bőre, zsíros krémeket használjon! Kapható sarokbalzsam is, ami viaszt és gyógynövényeket tartalmaz, puhítja a bőrt, és segíti a repedések begyógyulását.

Serkenti a keringést, és felüdít egy néhány perces talp- és lábmasszázs. Érde-

mes az elszarusodott hámat és a bőrkeményedést a sarkokról és a talpról horzskóval, reszelővel eltávolítani. Ennek kellene az átlagos, szokásos lábápolásnak lenni, amit úgy kellene számon tartani, mint a fogmosást... Nem elég a tusoló alatt bevizesedett lábunkat gyorsan vízzel lecsapatni.

Mindannyian tudjuk, hogy a leggondosabb ápolás mellett is jelentkezhetnek problémák. A rossz testtartás, a test váz-

szárazra (pl. sportolás után). A nedves sportcipőt ne dugjátok be a zsákba, ki kell szárítani másnapra! Akinek izzad a lába, vigyen magával cserezoknit, hogy napközben is le tudja cserélni, esetleg többször is. Csak pamutzoknit használjunk!

Jó szolgálatot tesz az izzadság elleni „láb-spray”. Ilyenkor kiemelt jelentősége van a lábfürdőknek. A rossz szagot az izzadságtól benedvesedő zoknikban és cipő-

ben elszaporodó baktériumok, gombák okozzák. A nedves cipőben, zoknikban gyorsan táptalajra lelnek a baktériumok és gombák, ezért soha ne járjunk nedves cipőben! Jó lenne használat után legalább 24 óráig szellőztetni a cipőnket. Vagyis másnap egy másik cipőt vegyünk fel, ne mindig ugyanazt! Aki különböző típusú cipőket visel,

az megakadályozza,

hogy lábfejeire nyomást gyakoroljon egy olyan lábbeli, amely esetleg túl szoros és nyomot hagy lábujjain. A túl szoros, kemény cipőtől tyúkszem alakulhat ki.

Átnézhetnénk részletesebben is a lábbal kapcsolatos problémákat, de egy egész újságot nem lenne célszerű teleírni erről. A lábnak is lehetnek vírusos és gombás fertőzései. Jelentkezhet fokozott szárazsodás, feltörheti a cipő, benőtt köröm keserítheti meg a hétköznapiakat – és még egy sereg más gond. Ezekre a problémákra és a megelőzés lehetőségére szeretnék majd visszatérni. Addig is tartsuk szem előtt az őszi-téli cipővásárlásnál, hogy csak megfelelő méretű, nem túl szoros, jól szellőző cipőt vegyünk. Egész nap ne hordjunk gumiból, műanyagból készült lábbelit, és ápoljuk a lábunkat is!

Dr. Dénes Ilona
iskolaorvos

ilonadenes@hotmail.com

rendszerének nem megfelelő terhelése, a testsúlytöbblet ízületi és lábboltozati (ortopédiai) problémák kialakulásához vezethetnek, mint például a lúdtalp, a bűtyök, a kalapácsujj stb. A lúdtalp a civilizált társadalmakban az egyik leggyakoribb ortopédiai probléma.

Mindennapos probléma és nagyon kellemetlen lehet a „bűdös láb”. Testszaga minden embernek van, csak a szerencsésebbek kevésbé érezhető. Ugyanúgy, ahogy a test egyéb felületén, a lábon is a különböző gombák, bacilusok felelősek az izzadságot kísérő rossz szagokért. Egy nejlonharisnya, műbőr cipő, műanyagpapucs csak ront a helyzeten. Ha arról nem is tehet valaki, hogy hajlamosabb az izzadásra, arról már igen, ha ezt a folyamatot erősíti a rossz minőségű lábbelivel. Az izzadást teljesen nem lehet megszüntetni, de lehet tenni ellene. Az extrém módon rossz lábszag ellen különféle praktikákat ajánlanak. Minden esetben fontos azonban, hogy a beizzadt lábat töröljük

„Indulni szeretnék az olimpián” Beszélgetés Kopasz Bálint kajakozóval

Kopasz Bálint magáénak tudhatja iskolánk idei legnagyobb sportsikerét. A júliusban megrendezett Montemor-o-Velho-i ifjúsági és U23-as kajak-kenu világbajnokságon K-1 1000 méteren első helyezést ért el. Hatalmas fölényrel nyert kortársaival szemben, és két másodperccel megelőzte horvát riválisát. A 12. A osztály büszkeségével beszélgettünk.

Mit gondolsz, mi vezetett a sikerhez? Számítottál rá?

Terveztem az elsőséget, mivel nagyon keményen készültem a versenyre. A középfutamok után láttam, hogy az első három hely elérhető. Nem vagyok robusztus, de a technikám jó, és fejben is erős vagyok. Tízéves korom óta folyamatosan edzek, sokat kondizok. Ez a legjelentősebb eredményem a pályafutásom során, rögtön az első világbajnokságon aranyérmet szereztem, tehát jól döntöttem, amikor ezt a sportágat választottam.

Hogyan készültél a világbajnokágra?

Algyőn, a házunktól kétszáz méterre van egy tó, de alacsony a vízszint, így a Tiszán alapozunk. Itt megyek hosszabb távokat, illetve a Maty-ér a fő bázis. A világbajnokság előtt három hétig

Dunavarsányban edzettem, ott készültem a versenyre, amelyen a döntő volt a legnehezebb. Nagy a stressz, fontos a hidegvér, hiszen 800 méterig vezetett a horvát ellenfelem, de végül lehátráltam.

Milyen terveid vannak, amelyeket a pályafutásod során szeretnél megvalósítani?

Jövőre mindenképpen indulni szeretnék az olimpián. Ez az egyik legnagyobb álmom és a célom az elkövetkezendő időszakra.

Tóth Zsófia

Atlétika Európa-bajnokkal

A Dugonics András Piarista Gimnázium hatodik alkalommal rendezte meg 2015. szeptember 25-én Nyílt Atlétika versenyt, a Csongrád megyei iskolák II., III. és IV. korcsoportos tanulói részére. A megmérettetésre nem csak szegedi, de Szeged környéki iskolákból és sportegyesületekből is érkeztek diákok. A hagyománnyá váló versenyünkön évről évre egyre több iskola és egyesület vesz részt. A mostani alkalommal közel 200 serdülő, gyermek korcsoportú tanuló mérte össze erejét, 34 versenyszámban. Nagyon sok szép eredmény született, egyéni csúcsokat javítottak a korszerű létesítményben a résztvevők. Külön öröm volt iskolánk

számára, hogy Márton Anita világ-
bajnoki 4. helyezett és fedett pályás
Európa-bajnok súlylökő

atléta is itt volt. Nemcsak a díjakat adta át a gyerekeknek, hanem versenybíróként is segített. A tanulókat kísérő szurkolók és a kellemes időjárás is nagyban hozzájárult a verseny jó hangulatához.

szepi.hu

Suliváltó

2015. október 10-én rendezték meg Szege-
den a MOL Suliváltó fu-
tóversenyt a Csongrád
megyei iskolák részére,
ahol iskolánkat két csa-
pat képviselte.
A versenyen csak az
első három helyezett

csapatot értékelték.

A B csapat tagjai: Rácz Bertalan 12. A, Sztán Anna 101 C, Papp Sándor 12. A.

Dugonics András: Magyar példa beszédek és jeles mondások

Addég tündöklik a' hód, még a' nap helyre ér.

Köpek aranyból

Orosz Gábor tanár úr gyűjtéséből:

„A vírusokat paplan veszi körül.” (Peplon helyett)

„Ivanovszkij a dohányleveleket nem eldörzsölte, hanem elsodor-ta”

„Fikcionált desztilláció” (A frakcionált desztilláció helyett)

„A radioaktivitás az atommagok külső behatolás nélküli spon-tán bomlása.”

„A vörösvérsejtnak érett állapotban nincs héja.”

Boldog Zoltán tanár úr gyűjtéséből:

„A pórias azt jelenti, hogy Petőfi elég pa-raszt módon írt.”

„In medias rész kez-dés.” (In medias res kezdés helyett...)

„Vannak egyhangú té-véadók.” (Az egyprofilú helyett.)

„A borozót Petőfi ittas állapotban írta.”

„Petőfi versében a lírai én befordult a kony-hára, majd rágyújtott a nőre.”

William Shakespeare					KIBÉLEL	ELŐTAG- KÉNT EGYENLŐ ANGOL SÓR	JÓD VEGYJELE	2. RÉSZ
					ÁZSIAI TOROK NÉP			
					KOSZTO- LÁNYI D. VERSE			
					SPORT- OLÓI			
							... GROS; NAGYBAN	
							IDEIGEN NŐI NÉV	
						EZ ITT		
						ARGON VEGYJELE		
					TÁRSAS JÁTEK			
					AZONOS BETŰK			
						KÜZDŐ- TÉR		
						FONAL		
							NIGERI VÁROS	
							MEG- ELÉGEL	
					LATIN EREDETŰ NŐI NÉV			AMPER
					CSUKOTT			ZENI DÍSZÍTÉS
					PÁROL			ÜRES TOK!
					LEMEZ- LOVAS			CÁPA JELZŐJE LEHET
					AUTÓ ELŐL. ME- NEDKÖLŐ ÉN, LATINUL			
						HAJAT VÁG		
						MEG		
							FRANCIA FOLYÓ	
							HIBÁZTAT	
						SZABÓ (ESZKÖZ)		
						VALAMI		
					ASZA- LÓDIK			
					RÉNIUM VEGYJELE			
					ÁLLAT- KERT			KÉRDŐJEL
					TÖMEG JELE			ÍZ VEGYJELE

A megoldásokat 2015. november 15-ig kérjük bedobni szerkesztőségi postaládánkba, vagy elküldeni elektronikus levélcímünkre: piarfutar@szepi.hu. A beküldők között értékes könyveket sorsolunk ki.

A próféta és kísérő társa egy nagyvárosba érkezett, hogy hirdessék a tant. Hamarosan csatlakozott hozzá egy követője. „Uram! – mondta –, ebben a városban a balgaság rakott fészket valamennyi házban. Lakói csökönyösek, és nem vágnak arra, hogy valamit is tanuljanak. Egyet sem tudnál megtéríteni a községüekből!” – „Igazad van!” – felelte jószágon a próféta. Kis idő múlva egy másik hívó járult örömtől ragyogó arccal a próféta elé: „Uram! boldog városba érkezétek. Az emberek áhítják az igaz tant, és megnyitják szívüket szavaidnak.” A próféta jószágon mosolygott, és ismét azt válaszolta: „Igazad van!” – „Ó, Uram – szólalt meg erre kísérője –, az elsőnek azt mondtad, hogy igazad van. A másodiknak, aki homlokegyenest az ellenkezőjét állította, megint csak azt mondd, hogy igazad van. Hogy lehetne a fehér ugyanaz, mint a fekete?” Mohamed erre azt felelte: „Mindenki olyannak látja a világot, amilyennek szeretné. Miért akarnám megcáfolni egyiket is, másikat is? Ez csak a rosszat látja, az meg csak a jót. Mondhatod-e, hogy valamelyikük is tévesen lát? Hisz az emberek itt is, akárcsak mindenütt, egyszerre rosszak és jók. Nem mondtak nekem semmi igaztalant, csak tökéletlent.” (Peseschkian, Nossrat: A tudós meg a tevehajcsár)

DUGONICS PIARISTA ANDRÁS GIMNÁZIUM

KÖZÖSSÉGI ÉLET
IGÉNYES MUNKA
ISTENKERESÉS
SZEMÉLYESSÉG

BIZALOM
ELKÖTELEZETTSÉG
HITELESSÉG
FEJLŐDÉS

HATÉVFOLYAMOS,

- ❖ természettudományos orientációjú képzés

NÉGYÉVFOLYAMOS,

- ❖ emelt óraszámú nyelvi képzés
- ❖ sport-tehetséggondozó képzés
- ❖ általános képzés

MŰVÉSZETI ISKOLA, KOLLÉGIUM

NOVEMBER

17

16.30: nyílt nap!!!

k é p e s l a p

RÉG TOVATÚNT MOSOLYBA FOGÓDZOM
ÉS MOSOLYGOK, HOGY MÁS IS FOGÓDZON
AZ ENYÉMBE, MELY ÉPP OLY TŰNŐ,
MINT AZ VOLT, MELY ENGEM VEZETETT.
(BÁLINT LEA)

